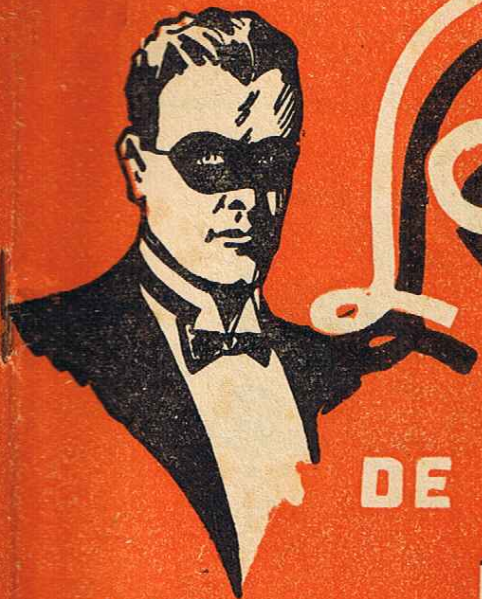

NIEUWE AVONTUREN

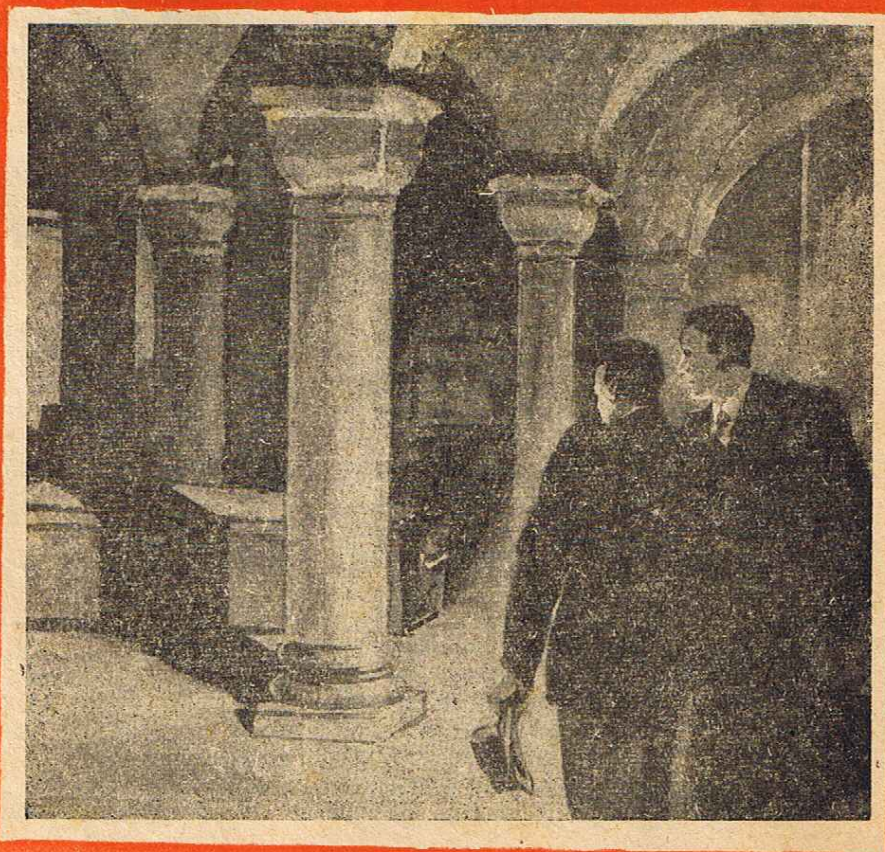
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE GELE DOOD

N° 2233

WEKELIJKSE AFLEVERING

Nederland: 40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE GELE DOOD

HOOFDSTUK I

INFORMATIES OMTRENT JOSEPH BYRNE

Raffles stak zijn lange benen zo ver mogelijk voor zich uit, leunde terug in de gemakkelijke stoel, waarin hij zich zoëven had laten neervallen en geeuwde onbedaarlijk.

Charles Brand, die tegenover hem was gezeten met een sportblad in de hand, keek onmiddellijk op en staarde Raffles verwonderd aan, over de brede leestafel heen, die hen van alle kanten scheidde.

Er waren hoogstens vier of vijf clubleden in de grote conversatiezaal van het gebouw van de Windsor-Club, een van de grootste en rijkste van geheel Londen en tot welker leden niet alleen edellieden maar ook rijke industriëlen, geneesheren van naam, mannen van de wetenschap en anderen behoorden.

De geeuw was slechts hier en daar gehoord, maar geen der aanwezigen sloeg er bijzonder acht op, want het was warm, het was reeds tamelijk laat in de avond en eerlijk gezegd had iedereen lust om te geeuwen.

Maar Brand verbaasde er zich over, hoe Raffles in staat was op dit tijdstip zulke duidelijke blijken van verveling te geven.

Hij had nog kort terug een zeer opwindend en ook gevaarlijk avontuur achter de rug, waarbij hij maar nauwelijks ontsnapt was aan de wraakzucht van een hardnekkige vijand en waarbij het om zijn leven ging.

En dat was nog zo kort geleden dat Brand nog steeds een huivering over

zich heen voelde lopen, als hij terugdacht aan die gevaarlijke tijd.

En Raffles... geeuwde!

Het was maar al te duidelijk, de gentleman-inbreker had zijn geest al weer gevestigd op nieuwe ondernemingen, want hij verveelde zich, daaraan kon niet getwijfeld worden.

En al die tijd had Brand hem geen ogenblik uit het oog verloren, half verborgen achter zijn tijdschrift.

— Daar broeit wat! bromde hij voor zich heen. Ik wil direct een plaats in een besjeshuis voor me bestellen als die onverbeterlijke kerel, na ternauwernood aan de dood ontsnapt te zijn, niet voornemens is, weer opnieuw aan de gang te gaan.

Het zou niet lang duren of deze vermoedens van Brand zouden bevestigd worden.

Want Raffles kwam langzaam naar hem toe, na een blik op zijn polshorloge te hebben geworpen, keek glimlachend op hem neer en zei zo zacht, dat niemand hem kon verstaan:

— Ga je even met me mee?

Brand stond op onder het slaken van een zucht, die een steen zou hebben vermurwd, wierp het belangwekkende sporttijdschrift neer en volgde Raffles het vertrek uit, waar de stilte des doods bleef heersen, een brede, lange gang door en een andere kamer binnen, het particuliere vertrek van Lord William Aberdeen, onder welke naam John Raffles reeds sedert jaren het ambt van Vice-president van de Windsor-Club bekleedde.

Nadat hij de deur zorgvuldig had gesloten en er het gordijn voor had getrokken, schoof hij Brand een clubfauteuil toe, nam zelf in zulk een gemakkelijker meubel plaats, leunde achterover, strengelde zijn slanke, witte vingers ineen en keek Brand over de ineengevouwen handen aan, met een blik die de jongeman weinig goeds voorspelde.

Even bleef het stil in het vertrek, maar toen begon Brand eensklaps:

— Zijn we al eens in Zweden geweest, Edward?

Raffles zette grote ogen op en herhaalde niet weinig verbaasd:

— In Zweden? Dat kan ik mij niet goed herinneren, maar wacht eens, ja toch, een jaar of vijftien geleden, toen wij in Stockholm die rijke Italiaanse oorlogswinstmaker hebben uitgeplunderd.

Brand fronste de wenkbrauwen en hernam:

— Ik bedoelde eigenlijk: zijn we er wel eens voor ons genoeg geweest?

— Maar beste Charles, het was een genoeg, protesteerde Raffles. Kijk je boeken er maar eens op na. Die man uit het land der citroenen heeft ons, als mijn geheugen mij niet bedriegt, meer dan 120.000 lire moeten afstaan. Wel te verstaan: vooroorlogse lires! Als dit geen vermaak is, dan weet ik niet meer wat het dan wel is!

— Och, je wilt mij niet begrijpen! Ik verlang naar de vrije natuur, naar het water, naar de bloemen des velds...

— Naar de lammetjes in de wei en naar lieve, blonde meisjes in witte toiletjes en met blauwe tinten om de strohoeden, vulde Raffles bedaard de zin aan. Al dat schoons kun je hier ook krijgen. Neem een buskaartje naar Hampstead en wandel vandaar naar de oevers van de Theems.

— De Theems kan mij gestolen worden, riep Brand uit, ik wil naar de Belt ik wil naar de Fjorden, ik wil Zweedse lucht inademen. Wij hebben een vacantie ruimschoots verdiend! Het is hier om te stikken van de warmte, kortom ik stel je voor morgen op reis te gaan.

— Waarom die wanhopige haast? vroeg Raffles, zonder van houding te veranderen.

— Omdat ik je er van verdenk, alweer met nieuwe plannen rond te lopen. Ik geloof dat ik je wel zo ongeveer heb leren kennen in de loop der jaren en je gezicht beviel me zoëven volstrekt niet. Ik merk dat je je weer verveelt en naar nieuwe avonturen haakt.

— Het is alsof ik in een boek lees! hernam Raffles hoofdschuddend. Ik verlang volstrekt niet naar avonturen: ik wilde alleen maar inbreken bij Joseph Byrne.

— Anders niet? Het is ook bijna de moeite niet waard, hernam Brand op bittere toon. Een klein verzetje om de slag er van niet kwijt te raken; Joseph Byrne! Hoe kom je ineens aan die man?

Raffles ontstregelde voor het eerst zijn vingers om zijn sigaret uit zijn mond te kunnen nemen en antwoordde toen kort:

— Die man is verbazend rijk! Ik wilde dat je mij iets van hem mededeelde, Charles. Komt hij op ons lijstje voor?

— Dat geloof ik haast niet.

— Je kunt me toch, denk ik, wel iets meer over hem vertellen?

— Zeker! Hij is bekend genoeg! Ik weet dat hij zich heeft laten voorhangen als lid van onze club.

— Laat dan maar eens horen!

En Brand begon, alsof hij een lesje opzeide:

— Joseph Byrne, 54 jaar, buitengewoon rijk, woonplaats te Londen, Wilberton Crescent, Howard Mansion, sedert 8 jaren gehuwd met Grace Parker, die 24 jaar jonger is dan hij en van wie men zegt, dat zij hem nam om zijn geld, hetgeen bezwaarlijk te ontkennen, noch te bewijzen valt, amateur chemicus en op het gebied van zijn studie zeer bekwaam naar men zegt, maakte gedurende 3 jaren in India en Australië een speciale studie van slangen giften, een weinig zonderling, mensenschuw, zeer streng voor zijn omgeving en onbemind. Is dat voldoende?

— Het is voorlopig alles wat ik wens kan, antwoordde Raffles. Van wat je me daar vertelde wist ik wel iets, maar toch niet alles. Zijn jonge vrouw heb ik dikwijls in de Opera gezien. Zij is heel mooi en naar ik geloof, heeft zij bijzonder veel temperament. Zwart als de nacht, met ogen die een wereld van beloften inhouden voor degene, die haar hart weet te winnen. Ik betwijfel of dat haar eigen echtgenoot gelukt is. Hij is uiterlijk weinig aantrekkelijk, hij is volstrekt geen man om in gezelschap te zijn, en het schijnt dat hij zich weken achtereen opsluit in zijn laboratorium.

— Waar is dat?

— Het moet zich in zijn huis aan Wilberton Crescent bevinden. De man heeft

maar twee bedienden, maar zijn vrouw heeft een kamenier, een chauffeur voor zich zelf, en dan is er nog een kok, die des avonds weggaat. De chauffeur slaapt in een klein vertrek boven de garage, en de andere bedienden slapen boven in het grote huis. Het is een der grootste in de gehele buurt, die niettemin rijk is aan grote en oude huizen.

De beide mannen bleven even zwijgen en toen begon Brand weer:

— Je bent dus van plan om Byrne een nachtelijk bezoek te brengen?

— Precies. Zeg mij eens, wat die man met zijn rijkdommen voor goeds uitricht?

— Misschien is zijn werk van grote waarde voor de wetenschap.

— Dat betwijfel ik sterk. Maar al was dat zo, waar blijft dan zijn geld? Het ligt voor een deel in de safe van zijn bank, voor een ander groot deel in zijn brandkast en voor het grootste deel zorgt Mevrouw Byrne wel, dat het onder de mensen komt, maar, helaas, niet onder de mensen, die er nut van zouden kunnen hebben.

— Ik hoorde juist dat dat de laatste maanden erg veranderd is, hernam Brand schouderophalend. Een van mijn vrienden, Robert Wallace, wist mij te vertellen, dat Byrne zijn vrouw sedert enige tijd zeer krap houdt en haar nauwelijks het nodige geeft om zich behoorlijk te kunnen kleden.

De twee vrienden bleven elkaar een ogenblik aanzien, toen de naam Robert Wallace genoemd was en daarop vroeg Raffles langzaam, terwijl hij Brand strak aanzag:

— Weet je wat men zegt van je vriend?

— Ja, dat weet ik... dat hij de minnaar is van Grace Byrne, antwoordde Brand. Het is mogelijk, maar zeker weet ik het niet, want Wallace is in ieder geval een gentleman, hij zou tegen zijn beste vrienden niet bluffen op zulk een verovering en, ik ken hem maar oppervlakkig.

— Ik heb ze een paar malen samen gezien, begon Raffles weer, en als ik nog goede ogen heb, dan bestaat er iets tussen hen. Trouwens, hoe zou het mo-

gelijk zijn, dat een jonge, mooie en levenslustige vrouw als Grace Byrne zonder een spoor van verlangen zou kunnen blijven voortleven aan de zijde van een man als die oude zonderling. Ik weet wel, dat het niet mag, dat het verboden is, dat het tegen de zeden en de moraal ingaat, maar ik weet óók zeer goed dat een vrouw als Grace daar niet naar vraagt. Luister eens Charles, wat denk je van overmorgennacht?

— Zo gauw al?

— Waarom niet? Ik heb al eens onderzoek gedaan. Ik weet waar hij zijn geld bewaart, ik ken zijn gewoonten, en het huis is, naar ik meen, zeer slecht bewaakt. Het zal mij dan ook gemakkelijk vallen om er binnen te dringen. Ik moet alleen nog maar een paar wasafdrukken van sloten hebben en dan kan het er op losgaan. Want ik geloof te mogen zeggen, dat ik beter weet dan Byrne zelf, hoe een deel van zijn reusachtig vermogen vruchten kan afwerpen.

HOOFDSTUK II

DE DOOD IN HET LABORATORIUM

Het was omstreeks half een in de nacht toen Raffles en Brand, gehuld in hun donkere jassen, waarvan de kragen waren opgezekt, het grote huis aan de Wilberton Crescent, aan de achterzijde naderden.

Brand had onder zijn lange jas een klein uitschuifbaar laddertje van staal, hetwelk bij soortgelijke gelegenheden reeds vroeger menigmaal had dienst gedaan. Hij haalde het vlug te voorschijn en een enkele handgreep deed het voorwerp uitschuiven tot bijna anderhalve meter lengte. Het werd tegen de tuinmuur geplaatst op een volkomen donkere plek en vlug als katten klommen de beide vrienden achtereenvolgens langs het laddertje over de muur, wipten er over heen en trokken door middel van een koord dat er aan bevestigd was, de ladder weer achter zich op. Over een grasrand lopend langs een vrij brede laan met veel kronkelingen, bereikten zij achtereenvolgens het midden van de grote tuin, waar aan aantal donkere voorwerpen de aandacht van Brand trokken. Zij zagen er uit als grote pak-kisten of kleine huisjes.

— Wat is dat? vroeg Brand fluisterend.

— Dat zijn de hokken van Byrnes, waar hij zijn marmotjes, apen, honden, muizen en kikvorsen bewaart, die hem

moeten dienen bij zijn geheimzinnige proeven, waarvan mij de aard nog onbekend is, ofschoon het is bewezen, dat Byrnes dagen achtereen in zijn laboratorium doorbrengt.

En nu wilde ik maar dat je niet meer sprak, want wij kennen die honden niet en de kans bestaat, dat zij je horen en beginnen te blaffen.

Zij liepen nu op veilige afstand voorbij de hokken met hun zonderlinge bewoners, bestemd voor proeven met de injectienaald, en bereikten na enige minuten de achtergevel van het grote huis.

Gelijkvloers bevond zich een twaalf-tal ramen, waarvan er, zoals Raffles verzekerde, vier tot het laboratorium behoorden en die met ijzeren rolluiken waren gesloten.

Dan kwam er een deur en dan kwamen de ramen van de keuken, de bijkeuken, het bediendenvertrek en het washok.

Dat laatste nu had Raffles uitgekozen om er door binnen te dringen, want hij had reeds bemerkt, dat dit een zwakke plek van de vesting was.

Raffles had dan ook nauwelijks enige minuten een paar van zijn instrumenten gebruikt of het raam ging geruisloos de hoogte in en de vrienden konden binnengaan.

Zij stonden in een stikdonker vertrek, waar een lucht van bleekpoeder en drogend wasgoed hing.

Een gordijn was er niet en zij moesten dus op de tast een weg zoeken naar de deur, dwars door natte lakens, slopen, handdoeken en ander wasgoed.

Het was doodstil in het grote, als uitgestorven huis en het minste geluid was hoorbaar.

Maar zij slopen zo zacht als katten en hielden pas weer stil, toen zij de keuken verlaten hadden en in de gang stonden, die van de achterdeur liep naar de achterzijde van de grote vestibule.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde:

— De trap naar boven is een tiental meters verder. Op de tweede verdieping is zijn werkkamer. Van onder tot boven volgestapeld met boeken en daar moet ook de brandkast staan. Alles slaapt nu en wij doen het best maar aanstonds op ons doel af te gaan. De brandkast is zeer ouderwets en zij zal geen half uur weerstand kunnen bieden aan mijn poging om haar te openen.

— Wat is er? vroeg Brand nauwelijks hoorbaar.

— Ik verbeeldde mij dat ik boven in huis iets hoorde.

Een volle minuut bleven zij onbeweeglijk naast elkander stilstaan; er klonken voetstappen, zacht en sluipend, voetstappen, die naderden.

En dat niet alleen, maar nu werd ook een zwak lichtschijnsel zichtbaar, dat zich onrustig heen en weer scheen te bewegen, maar geleidelijk duidelijker waarneembaar werd.

Raffles had Brand bij de pols gegrepen en fluisterde hem haastig toe:

— Ik weet nog niet wat het zijn kan, maar wij moeten ons in veiligheid brengen. Wij moeten de keuken weer binnengaan en de deur op een kier laten staan, zodat wij de gang kunnen overzien in de richting van de trap.

Onhoorbaar lopend op hun gummizolen, traden de twee mannen in de duisternis weer terug.

Zij dachten eerst aan onverwachte concurrentie, maar reeds weinige minu-

ten later moesten zij erkennen, dat zij zich vergist hadden. Want de man wiens voetstappen zij zoëven gehoord hadden, was Joseph Byrne.

Hij droeg een ouderwets nachthemd, een broek, waarvan de bretels achter hem aanslingerden, zodat het kledingstuk in plooiën op zijn blote voeten neerhing, die in rode muilen waren gestoken. Zijn hoofd was gedekt door een zijden calotje, waaruit het dunne, grijze haar pluisde. Zijn knipperende ogen waren beschut door een hoornen bril met grote, ronde glazen. Het smalle gelaat, met de kromme neus als van een havik en de dunne lippen, was bleek en strak getrokken.

Hij liep langs de tegenovergestelde zijde van de gang met een zeer grote sleutel in de handen en bukte zich om die in het sleutelgat van een deur te steken, vlak tegenover de keuken.

Hij sprak heel zacht iets voor zich heen, dat niet was te verstaan, trok de deur naar zich toe en maakte het vertrek, waarin hij kwam, licht, door een elektrische schakelaar om te draaien.

Het plotselinge licht was zó fel dat het Raffles en Brand een ogenblik verblindde, want Byrne had de deur niet weer gesloten, maar op een handbreed open laten staan.

Zodra zij aan het felle licht gewend waren, openden de beide mannen hun ogen weer en keken vanuit hun schuilplaats in het vertrek, waar Byrne zoëven was binnengegaan.

Zij konden van de plek waar zij stonden, er slechts een deel van zien, maar dat deel was merkwaardig genoeg.

Denkelijk was dit vertrek het grote laboratorium. Tegen de wanden waren brede planken bevestigd op ijzeren dragers en op die planken stonden verschillende voorwerpen, geprepareerde organen in glazen potten, opgezette dieren, maatglazen, weegschalen, reageerbuisjes in rekken en destilleerkolven, van koper en van glas.

Ook hingen er wandkastjes, alweer met talloze rijen kristallen flacons, dichtgebonden met perkament en voorzien van etiketten.

Van de plek waar zij stonden konden Raffles en Brand verder een groot gedeelte zien van een werktafel van zwaar eikenhout en waarvan het blad overdekt was met een dikke, glazen plaat.

Aan het einde van die tafel, tegen een der wanden, stond een stellage, waarop een grote kooi, verdeeld in vakken, die enige marmotten, konijntjes, een vrij grote hond en witte muizen bevatten.

Gedreven door nieuwsgierigheid ging Raffles de gang in en duwde heel voorzichtig de deur van het laboratorium nog iets verder open, zodat hij een veel groter stuk van het helder verlichte vertrek kon overzien.

— Wat betekent dat nachtelijk bezoek aan zijn laboratorium? Waarom wijkt Byrne eensklaps van zijn gewoonte af en waarom slaapt hij niet, zoals hij om deze tijd steeds placht te doen? vroeg Raffles zich af.

Nu opende Byrne, na weer een sleutel te voorschijn te hebben gehaald, een wandkast, waar slechts weinig voorwerpen schenen te staan en nam van een der planken, blijkbaar met de grootste behoedzaamheid, een houten kistje, dat hij naar de werktafel droeg. Opnieuw moest een sleutel dienst doen om ook dit kistje te openen.

Het houten kistje bleek in vier vakken verdeeld te zijn en een daarvan bevatte een klein rek met drie of vier reageerbuisen, zorgvuldig afgesloten.

Zij bevatten allen een zekere hoeveelheid vloeistof, zeer zwak gekleurd. Byrne draaide zich om, verdween een ogenblik uit het gezicht en zette toen een glazen kom voor zich op de tafel.

Hij nam een maatglasje, ontkurkte een der reageerbuisjes en druppelde met de grootste voorzichtigheid een weinig van het vocht, dat er zich in bevond, in het maatglas.

Hij herhaalde deze bewerking met alle overige buisjes, nu en dan voor zich heen lachend en onverstaanbare woorden prevelend en toen hij in het maatglas roerde met een glazen staafje, werd het mengsel helder geel van een prachtige, oranjeachtige kleur.

Hij spoelde onmiddellijk het roerstaafje af onder een straal water in het fonteintje achter zich en legde het vervolgens in een sublimateoplossing of iets dergelijks, althans Raffles zag duidelijk de beide gekruiste doodsbendeeren op het etiket van de grote fles.

Byrne keek een ogenblik naar de helder gele vloeistof in het maatglas, de magere handen in de zijden gesteund en Brand moest bij zich zelf erkennen, dat hij er nu uitzag als een Sater, maar och lachwekkend, met het dwaze calotje op het magere hoofd, de afgezakte broek en de heen en weer slingerende bretels.

Nu vatte Byrne het maatglas op, stortte het geheel ledig in de glazen kom die hij zoëven had neergezet en reinigde ook onmiddellijk het maatglas weer met een krachtige straal uit het fonteintje.

Hij trok een lade van de werktafel open en nu hield hij iets in de hand, zo klein, dat de aard daarvan moeilijk te bepalen viel op die afstand, maar de twee vrienden begrepen, dat het een soort spuitje moest zijn, want hij dompelde het uiteinde met de grootste voorzichtigheid in de gele vloeistof, en legde het toen voor een ogenblik ter zijde.

En nu liep hij naar het hok, hij opende een der getraliede deurtjes, en vatte de hond, een witte terrier, die zacht jankte, bij het nekvel.

Hij zette de tegenstrevende hond, die met zijn pootjes spartelde, op de werktafel, drukte hem daarop neer, greep met de vrije rechterhand het kleine voorwerp, dat hij terzij had gelegd, en drukte het slechts even met een lichte beweging, in de hals van het hondje.

Het dier bleef nog even enkele ogenblikken spartelen, terwijl Byrne het vasthield en grijnslachend toekeek.

Er verliepen omstreeks drie minuten, nog steeds spartelde het dier hevig en het scheen ook springlevend te zijn, want het blafte schor, toen het plotseeling als door een bliksemstraal getroffen, bewegingloos werd.

En bijna terzelfdertijd gebeurde er iets eigenaardigs met het dier: de witte kleur verdween en daarvoor in de plaats

trad een helder geel, dat zich uitstrekte van het zwarte snuitje tot het puntje van de staart.

De hond stond op zijn vier pootjes,

alsof hij nog leefde, maar er kon niet aan worden getwijfeld of het dier was dood.

HOOFDSTUK III

DE BRIEVEN

Joseph Byrne stond volkomen onbewegelijk naar de dode hond te kijken, toen lachte hij eensklaps, lang achtereen, zonder ophouden, zonder dat hij zich verroerde, met datzelfde schorre, bijtende lachje, dat klonk als het blaffen van de Australische prairiehond.

Brand had dat blaffen herhaaldelijk gehoord in zijn avontuurlijk leven, maar nog nooit een geluid, dat er zo bedriegelijk op geleek, als het hatelijke lachen van die kleine, schrale man.

Van diens gelaat was niet veel te zien, want hij stond achter hem, maar het was Brand als zag hij er een uitdrukking op van duivelse zegepraal.

Byrne had de handen in de zakken gestoken, en pas langzaam scheen hij zich te kunnen afwenden van dat ding, dat nog slechts weinige seconden geleden een levend wezen was geweest, waarin een hart had geklopt, en dat zich had kunnen bewegen.

Toen wendde hij zich langzaam af en goot met de grootste behoedzaamheid de inhoud van de kristallen kom door een zilveren trechter in een klein flesje, kurkte dit, plakte er een etiket op en sloot het toen zorgvuldig weg in dezelfde wandkast, waarin hij ook het houten kistje bergde, hetwelk een rek met vier reageerbuisjes had bevat.

Daarna reinigde hij grondig al het vaatwerk, dat hij had gebruikt, aan het fonteintje en eindigde met zijn eigen handen te wassen in een oplossing van sublimaat.

En gedurende al die tijd hoorden Raffles en Brand hem herhaaldelijk in zich zelf mopperen, en zo nu en dan ook dat vreemde, blaffende lachje.

Hij was er waarschijnlijk heel zeker van, dat hij onmogelijk kon worden gestoord, want geen enkele maal wendde hij zich om naar de half geopende deur.

Eindelijk was Byrne gereed, droogde zijn handen af aan een handdoek, die naast het fonteintje hing, ging langzaam naar de dode hond, waarvan de kleur nog een weinig dieper geel was geworden en scheen een ogenblik in beraad te staan wat hij er mee moest doen.

Toen liep hij naar een der ramen, opende heel zacht het luik, keerde terug om de hond te halen en klom er mee naar buiten.

Daar Raffles en Brand van hun plaats volstrekt niet konden zien wat hij nu uitrichtte en zij niettemin nieuwsgierig waren, verlieten zij op hun beurt haastig hun schuilplaats, liepen naar de achterdeur, schoven er onhoorbaar de grendels van terug en opende de deur op een kier, zodat zij in de donkere tuin konden zien.

Raffles meende enig gerucht te horen in de buurt van de tuinmansschuur en een ogenblik daarna werd Byrne zichtbaar, met een stallantaarn en een schop in de ene hand en de dode hond onder zijn vrije arm gekneld, alsof het een speelgoed-ding was.

Hij zocht even naar een gunstige plek zette de lantaarn neer, liet de hond vallen en begon een gat te graven, terzijde van enig struikgewas, hetwelk Raffles en Brand vrij goed konden onderscheiden.

Toen het gat diep genoeg was, wierp hij er de hond in, vulde de kuil weer met aarde aan, trapte die vast, ging

lantaarn en schop wegzetten en keerde naar huis terug.

Maar reeds hadden Raffles en Brand de achterdeur weer gesloten en gegrendeld en zij slopen haastig naar de keuken terug, waarvan zij de deur nu bijna geheel dicht trokken.

Door een kier van een paar centimeters konden zij zien, dat Byrne daarbinnen alles weer zorgvuldig afsloot, het licht doofde, zijn blaker greep, het laboratorium verliet, ook daarvan de deur sloot en toen de terugtocht aanvaardde.

Raffles liet de deur even dicht, ontstak zijn zaklantaarn en keek in het verbaasde gezicht van Brand.

— Je bent zeker erg verwonderd? vroeg hij fluisterend. Nu, geef het maar toe, ik ben zelf ook in de hoogste mate verbaasd.

— Men kan hier waarlijk van « de gele dood » spreken, antwoordde Brand met een huivering. Wat kan het doel daarvan geweest zijn? Wat was het voor een stof?

— Ik weet het niet, maar ik wil het weten, antwoordde Raffles vastberaden. Wij zullen dadelijk een onderzoek gaan instellen. Dat lachje van die vent stond mij in het geheel niet aan. Het klonk als dat van een krankzinnige.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de deur alweer geopend en stak de gang over. Hij haalde zijn lopers te voorschijn en binnen enkele ogenblikken had hij het vrij ingewikkelde slot van de laboratoriumdeur weten te openen.

Hij keek naar het raam, waardoor Byrne naar buiten was geklommen en bemerkte tot zijn geruststelling, dat de zonderling er het ijzeren luik alweer had voorgedaan.

De twee mannen konden dus binnenkomen en licht maken.

Raffles sloot de deuren en zei zacht:

— Houd jij hier de wacht. Hij mocht eens terugkomen.

En terwijl Brand met een revolver in de hand post vatte bij de deur, liep Raffles aanstonds op de wandkast toe en had in enkele tellen het eenvoudige slot geopend.

Hij nam er het kistje uit, dat de reageerbuizen bevatte en vervolgens het kleine flesje, hetwelk hij Byrne had zien vullen.

Een vergissing was niet mogelijk: het bevatte een zeer helder gekleurde vloeistof van een zeer fraaie, diep gele tint.

— Het lijkt wel wat op het chromaat waarin de amateur-fotografen een uitgefixeerd lantaarnplaatje baden, om er een geelfilter van te maken, mompelde hij, maar dat is heel wat onschuldiger.

Raffles stak de vingers in zijn vestzakje, haalde daar een zeer klein flaconnetje uit, ledigde het van de inhoud boven het fonteintje, spoelde het goed om en deed er toen een tiental druppels van de gele vloeistof in, waarna hij de flacon weer bij zich stak.

— Ik zal het eens in mijn eigen laboratorium onderzoeken, aldus zette hij zijn alleenspraak voort.

Maar hij opende ook het houten kastje en na enig zoeken had hij vier ledige flesjes gevonden en in elk daarvan goot hij een weinig over van de inhoud der reageerbuisjes, die te samen de gele dood bevatten.

Toen sloot hij alles weer behoedzaam weg, zonder enig spoor van braak na te laten.

— Ik kan in de verste verte, op het eerste gezicht alleen, niet uitmaken wat het voor een goedje is. Het kadaver van de hond zal mij waarschijnlijk wel heel wat verder brengen. In ieder geval zullen wij eens gaan zien, wat er met dat beest is, maar eerst hebben wij nuttiger werk te verrichten, want alles wat beschouwd, ben ik hier gekomen om een brandkast leeg te maken en niet om getuige te zijn van een belangrijke chemische proef. Kom mede!

Het was nu volkomen stil in het gehele huis, waar volstrekt geen licht brandde en zonder enig gerucht te maken, bereikten Raffles en Brand de verdieping, waar zich het werkvertrek van Byrne bevond.

De deur daarvan was niet op slot en zij konden dus gemakkelijk binnenkomen.

Tegen een der zijwanden was de ouderwetse brandkast geplaatst, die de

begerigheid van de gentleman-inbreker had opgewekt.

Raffles trad aanstonds op het meubel toe, na licht te hebben gemaakt en keek glimlachend en hoofdschuddend naar de kast.

— Kinderspeelgoed; zei hij. Ik geloof dat men die kast met een dessertlepeltje zou kunnen open maken. Heb je alles wat nodig is bij je?

— Maak je niet ongerust, er is niets vergeten. En dadelijk begonnen zij.

Het eerst ontpakte Brand een miniatuur motortje, niet krachtiger dan die men gebruikt om een naaimachine of een ventilator aan de gang te brengen, plaatste het op een dikke lap vilt, zoals ze ook wel onder schrijfmachines gebruikt worden, teneinde het trillen en gonzen van het kleine apparaat zoveel mogelijk te dempen en nadat de kleine riemschijf met behulp van een korte riem zonder einde verbonden was met een cirkelzaag, waarvan het blad nauwelijks de dikte had van dun schrijfpapier, werd de motor aan de gewone elektrische huisleiding gekoppeld, waarna Raffles de beide handvatten van de zaag greep en het zeer snel ronddraaiende blad tegen de schoot van het bovenste slot aan drukte, terwijl Brand klaar stond om, met een oliespuitje, het metaal voortdurend nat en koel te houden.

Het ging zo snel en het ging zo zacht, dat een grote bromvlieg nauwelijks meer leven zou hebben gemaakt.

De zaag ging door het staal, alsof het kaarsvet was, en binnen vijf minuten waren de beide schoten doorgezaagd.

De kleine deur kon nu zonder enige moeite geopend worden.

Er bevond zich een bedrag in van omstreeks 24.000 pond sterling, zodat de onderneming dus niet geheel en al nutteloos was geweest, zoals Raffles glimlachend opmerkte.

Maar hij was nog niet klaar.

Ook de grote schrijftafel had zijn aandacht getrokken.

Hij begon de laden open te trekken, en daar hij een bijzonder fijn gevoel had voor geheime hoekjes, duurde het niet lang, of hij had een geheim vakje ont-

dekt, dat slechts enige papieren bleek te bevatten.

Echter toen Raffles ze even had ingezien, begreep hij aanstonds dat hun waarde een andere was dan die in cijfers kan worden uitgedrukt.

— Wat heb je daar? vroeg Brand, die nieuwsgierig was naderbij gekomen.

— Minnebrieven, antwoordde Raffles kortaf.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking gekregen en hij hield een der brieven besluiteloos in de hand, recht voor zich uitstarend, de wenkbrauwen een weinig gefronst.

— Minnebrieven, voor hem, aan Joseph Byrne? vroeg Brand op een toon van ongeloof. Neen, niet aan hem, maar voor zijn vrouw. Zij zijn van je vriend Robert Wallace.

— Is het al zo ver met hem? vroeg Brand verschrikt.

— Daaraan denk ik nu niet in de eerste plaats, aldus ging Raffles voort. Ik heb allereerst gedacht aan de betekenis van het feit, dat die brieven zich niet in de secretaire van zijn vrouw bevinden, maar in dit geheime vakje, in de schrijftafel van haar man. Besef je wel wat dat betekent?

Brand keek Raffles met verschrikte ogen aan zonder te antwoorden en pas enige ogenblikken later kon hij stamelen:

— Dan mag Wallace zich wel in acht nemen. Ik ken Byrne slechts vluchtig, maar ik heb horen zeggen, dat hij bijzonder wraakzuchtig is.

— Denk je aan een tweegevecht?

— O neen, daarvan is geen kwestie. Byrne zal wel begrijpen, dat hij met het pistool of de degen in de hand niet tegen Wallace is opgewassen.

Even heerste er stilte en toen vervolgde Brand:

— Zou zijn vrouw, Grace, het weten, dat enige van Wallace's brieven door haar man zijn gevonden en in diens schrijftafel verborgen?

— Dat kan niemand weten antwoordde Raffles schouderophalend. De brieven zijn van jonge datum naar ik zie; ze zijn nauwelijks een week geleden geschreven. Je begrijpt wel, dat ik niet

alles gelezen heb, maar ik geloof dat zij voornemens koestert Byrne te verlaten.

— Als dat waar is, dan zal zijn wraakzucht geen grenzen kennen, zei Brand verschrikt.

— In dat geval zullen wij maar beginnen die brieven niet in zijn handen te laten, zei Raffles vastberaden. Hij had verstandiger moeten zijn, hij had geen vrouw moeten trouwen, die...

Hij hield plotseling op. Zijn scherp gehoor had ergens in huis enig gerucht gehoord. Hij kon er de aard onmogelijk van bepalen, want daartoe was het te ver weg, maar het klonk als het gerucht van twistende stemmen.

— Zou hij nog op zijn? Het is alsof ik hem hoor spreken, fluisterde Brand verschrikt.

— En hij praat zeker tegen zijn vrouw, Charles; ik ben volstrekt niet van plan mijn neus op nog andere wijze te steken in deze huwelijksaangelegenheid. Laten wij zorgen dat we weg komen.

De beide mannen grepen hun tassen met instrumenten, het geheime laatje werd dichtgeschoven, nadat Raffles vier of vijf brieven in zijn zak had laten glijden en zo vlug zij konden, waren zij de trappen af, want het geluid van de twistende stemmen werd hoe langer hoe duidelijker waarneembaar.

Zij gingen dezelfde weg weer terug en juist stonden zij voor het raam in het washok, waardoor zij waren binnengeklommen toen er boven in het huis een luide kreet van woede klonk.

— Een huiselijke twist. Hij heeft

haar verwijten gedaan, hij zal haar de brieven hebben willen laten zien, zei Raffles laconiek.

— Je vergeet zijn opengebroken brandkast, zei Brand.

— Die vergeet ik niet maar als je hem mij goed hebt afgeschilderd, dan moet het verlies van die minnebrieven hem zwaarder treffen dan het verlies van de 24.000 pond. En nu gauw weg, want binnen vijf minuten is het huis in rep en roer.

— En de dode hond?

— Die dode hond zal waarschijnlijk niet weglopen; als wij hem nodig hebben, weten wij waar we hem kunnen vinden. Wij hebben nu heus wel wat anders te doen dan dat kadaver op te graven.

Reeds was Raffles uit het raam gestapt.

Brand volgde hem op de voet.

De twee mannen hadden juist de tuin bereikt, of er werd in de achtergevel een raam opengeworpen en zij keken in het felle schijnsel van een krachtige zaklantaarn.

Bijna tegelijkertijd knalden snel achter elkaar vijf, zes revolvershots.

Maar het licht was toch zeker te zwak geweest om hun aanwezigheid te onthullen, want de kogels sloegen ver van hen in de bomen.

Vlugger dan hazen renden zij verder en wipten over de hoge muur.

Het was de hoogste tijd, want op het geluid van de schoten naderden snel een paar patrouillerende politieagenten.

Raffles en Brand wachtten hun komst niet af.

HOOFDSTUK IV

DE GELE DOOD

Het was de volgende ochtend omstreeks tien uur toen een motorbus van Piccadilly vertrok op weg naar het Noorden.

De bus was overvol, zodat zelfs twee passagiers genoodzaakt waren om als zogenaamde «lushangers» te fungeren.

In de hoek bij de ingang zat een jonge man, met een donker uiterlijk, die verdiept scheen in het lezen van een krant.

Naast hem was een klein heertje gezeten, met een gitzwarte baard, een kromme neus en ruige wenkbrauwen, die ver vooruitataken, zodat er van zijn

ogen bijna niets te zien viel, die bovendien nog schuil gingen achter de glazen van een blauwe bril.

Zodra de bus zich in beweging had gezet, liet de jongeman een geluid van ongeduld horen en wendde zich tot zijn kleine buurman met de volgende woorden:

— Kunt gij niet op uw eigen plaats blijven zitten, mijnheer? Gij hebt mij geprikt.

— Het was buiten mijn schuld, mijnheer, ik vraag u wel excuus, stamelde het kleine heertje.

Hij stond op, en zei tot de conducteur:

— Volgende halte!

Enige huizen verder stond de bus stil en de heer met de zwarte baard en de blauwe bril stapte uit.

Een der lushangers ging met een zucht van voldoening op de nu ledige plaats zitten en de bus zette haar weg voort.

Bijna iedereen las.

Maar er waren nauwelijks drie minuten verlopen of een corpulente dame, die juist tegenover de jonge man was gezeten en die was opgestaan om uit te stappen, slaakte een kreet en wees met de uitgestrekte wijsvinger op de reiziger, die haar vis à vis was geweest.

Hij hield het dagblad nog altijd in zijn opgeheven handen, maar zijn ogen staarden onbewegelijk daaroverheen in het niet.

En die ogen waren als van glas, het gelaat was geler dan saffraan, tot zelfs het wit van de ogen...

Op het horen van die kreet, keken bijna alle reizigers op en de conducteur verliet zijn plaats, boog zich over de jonge man heen, klopte hem op de schouder met een zeer verschrikt gezicht en riep:

— Gevoelt ge u niet wel, mijnheer?

Maar de jongeman gaf geen antwoord.

Met een heftige ruk trok de conducteur aan het koord, dat aan de arm van de chauffeur bevestigd was, zodat deze bijna van zijn zetel getrokken werd.

De bus stopte.

Met afgrijzen keken allen naar die onbewegelijke man, met het gele gelaat en de gele handen.

Men stootte hem aan en eensklaps viel hij terzijde, als een reusachtige pop.

— Het is alsof hij van hout is! schreeuwde de conducteur, bleek van ontzetting.

Inderdaad, de bewusteloze was met het hoofd op de houten bank terecht gekomen en het had geklonken alsof er met een houten hamer op was geslagen.

Enige heren boden de behulpzame hand en niet zonder moeite, droeg men de man met het gele gezicht uit de bus.

Er ontstond onmiddellijk een oploop, er werd getelefoneerd en slechts met moeite kon de auto van de Gemeentelijke Gezondheidsdienst zich een weg banen door de nieuwsgierigen.

Maar vóór de ongelukkige in de auto werd gedragen, onderzocht men zijn portefeuille, om zijn naam te weten te komen.

Hij bleek Robert Wallace te heten.

Zo snel de auto wilde lopen, reed zij naar het dichtsbijzijnde ziekenhuis en de doktoren verdrongen zich om het bed waarop zij Wallace hadden neergelegd. Iets dergelijks hadden zij nog nooit te voren beleefd.

De harts slag had opgehouden, het bloed was gestremd tot een dikke massa hetgeen bleek toen men er met de allergrootste moeite in geslaagd was een insnijding in een der voetzolen te maken, waar de verkleuring nog niet geheel en al had plaats gevonden.

Het scherpste lancet kon slechts met moeite doordringen in het verharde weefsel, dat inderdaad nog het meest geleek op zeer taai hout.

En die zonderlinge kleur! Niet alleen de huid was verkleurd, maar ook het bindvlies van de ogen, de haren, de nagels, het tandvlees, tot zelfs de wimpers en oogharen toe.

En na twee uren bekenden zelfs de knapste professoren ruiterslijk dat zij hier voor een onoplosbaar raadsel stonden.

Hoe men ook trachtte de benen en de armen te strekken, men zou die le-

dematen eerder gebroken hebben, dan er in te slagen.

Er werden specialisten bij gehaald, maar ook dezen stonden voor een raad- sel.

Men raadpleegde bacteriologen, en- thymologen, deskundigen op het gebied van allerlei verstijvingsverschijnselen, zij moesten toegeven hier voor een raad- sel te zijn geplaatst.

Alle getuigen waren het er over eens, dat Robert Wallace zo gezond als een vis was geweest, toen hij in het hoekje van de bus plaats nam.

De corpulente dame kwam zich aan- melden en verzekerde bij hoog en laag, hoe de dode, toen hij daar zat, tot een kleine, zwart gebaarde heer, naast zich, ongeduldig gezegd had:

— Past toch op, u prikt mij.

Dat gaf de zaak dadelijk een geheel ander aanzien.

Men zocht direct naar het spoor van een mogelijke injectie en vond eindelijk na zeer lang zoeken, een nauwelijks zichtbaar, zwart puntje, in de muis van de rechterduim.

En toen dat puntje eenmaal gevon- den was, begon men naar de kleine heer met de zwarte baard te zoeken.

Vruchteloos evenwel.

Hij bleef onvindbaar en scheen er volstrekt niet op gesteld te zijn zich in eigen persoon te komen aanmelden.

Dat alles gebeurde in de loop van de- zelfde dag en reeds de middag-edities van de grote bladen maakten melding van dit zonderlinge voorval in kleuren en geuren.

Raffles en Brand lazen het, toen zij gezeten waren op het terras van het Hotel Cecil, dat uitziet op de Theems- kade.

Zij lieten hun blad bijna tegelijker- tijd zakken en keken elkaar ernstig aan.

— We zijn dus toch te laat, zei Raf- fles tenslotte zacht.

— Ik heb hem nergens kunnen vin- den, Edward. Het is waarlijk mijn schuld niet, verdedigde Brand zich.

— Dat weet ik wel. Waarschijnlijk zou die waarschuwing toch weinig heb- ben gebaat. Tegen zulk een duivelse list had hij zich niet kunnen wapenen. Het

is duidelijk, dat die schurk van een Byrne zich vermomd heeft, om zich ongestraft te kunnen wreken.

— Maar wij weten het Edward, zei Brand opgewonden. Wij weten dat hij het gedaan moet hebben. Je bent toch, hoop ik, niet van plan die afschuwelijke misdaad ongestraft te laten?

— Ik denk er niet aan antwoordde Raffles kortaf. Natuurlijk zullen wij de politie aanstonds op het spoor brengen al moeten wij daardoor ook ons zelf aan enig gevaar bloot stellen.

— Dat behoeft niet eens. In de och- tendbladen heeft geen letter van de in- braak gestaan en het is daarom duide- lijk dat Byrne er volstrekt niet op ge- steld was er een politiezaak van te ma- ken, zei Brand.

— Dat begrijp ik. Die 24.000 pond kunnen hem minder schelen dan zijn wraak, hernam Raffles. Hij is in het minst niet gesteld op een grondig on- derzoek van zijn tuin en van zijn huis. Maar hoe dan ook wij mogen niet lan- ger aarzelen en ik zal onmiddellijk de politie telefoneren.

Raffles vóegde de daad bij het woord en een ogenblik later had hij zich in verbinding gesteld met Scot- land Yard.

Even moest hij glimlachen, toen hij, aan het andere einde van de lijn de stem van Phileas Baxter herkende, de hoofd-inspecteur van politie, zijn groot- ste vijand en achtervolger.

— Mijnheer Baxter, begon hij, na de eerste de beste naam te hebben op- gegeven die hem inviel, ik verlang slechts enige minuten van uw kostbare tijd, om u een paar inlichtingen te ge- ven aangaande de moord op Robert Wallace. Ja zeker, ik herhaal het woord, er is hier wel zeker sprake van een laaghartige misdaad. En ik geloof ook te weten wie de moordenaar is. Wees zo goed om enige mannen te sturen naar het huis van mijnheer Joseph Byrne, dat ik u zeker niet nader behoef aan te duiden; het ligt in Hampton Cres- cent. Laat daar de tuin opgraven, ter rechterzijde van een klein bosje rho- dodendrons, dat zich bevindt naast het hoofdpad, hetwelk van de tuinmans-

schuur naar de achterdeur loopt. Neen, ik maak geen gekheid. Men zal daar een kleine hond begraven vinden, volkomen geel, even geel als de ongelukkige Robert Wallace, en ook dat dier is gedood door Byrne. Ik behoef u niet te zeggen, dat ge u van te voren van zijn persoon moet meester maken, of hem althans moet beletten te vluchten.

Raffles luisterde even en vervolgde:

— Hoe ik dat alles weet? Het spijt me, maar er zijn zaken, welke men ongaarne aan de grote klok hangt. Laat het u genoeg zijn, dat ik er heel zeker van ben. Byrne en niemand anders heeft Wallace gedood. Misschien zal hij u zelf de reden wel zeggen, ik acht mij daartoe niet bevoegd.

Hij luisterde nog even sprak nog een paar woorden en plaatste toen de hoorn op het toestel. Hij keerde terug naar het tafeltje waar hij Brand had achtergelaten en zei mismooedig:

— Nog altijd dezelfde van vroeger. Hij denkt aan een grap en ik geloof dat hij nog maar half geneigd is mijn raad op te volgen. Het is eigenlijk vernederend zulk een man als tegenstander te hebben.

— Maar hij zal het toch wel doen? vroeg Brand. Hij zal toch een inval doen bij Byrne?

— Hij doet het omdat hij moeilijk anders kan maar hij doet het met tegenzin antwoordde Raffles schouderophalend. Wij zullen vanavond wel weten hoe de zaak is afgelopen.

De avondbladen brachten inderdaad nieuws maar geheel anders nieuws dan Raffles en Brand verwacht hadden.

Er was inderdaad een inval gedaan bij Byrne maar te laat.

De enige bediende die in het huis was achtergebleven, een oude man deelde zeer verbaasd en onthutst aan de inspecteur van politie mede, dat zijn meester in gezelschap van zijn jonge vrouw, om half twaalf in de voormiddag vertrokken was en daarbij niet anders gedaan had dan gevolg geven aan een plan, dat hij reeds sedert enige tijd koesterde.

Gevraagd zijnde naar de plaats van bestemming van zijn meester, antwoord-

de de bediende dat hij dat niet wist.

Hij kon alleen zeggen, dat de bagage reeds de vorige avond naar het Victoriastation was gestuurd.

En toen hij zijn meester had gevraagd aan welk adres hij eventueel de binnenkomende brieven moest zenden, had hij ten antwoord gekregen, dat de brieven naar de duivel konden lopen en dat de geadresseerde een paar maanden «buitenaf» ging en niet gestoord wens- te te worden.

Een nader onderzoek wees dan ook uit, dat Byrne inderdaad reeds een week van te voren toebereidselen had gemaakt voor zijn vertrek en daar ook vrij uit met verschillende bekenden over had gesproken.

Hij wilde een rondreis maken door Europa zonder zich ergens lang op te houden.

Maar zoals van zelf spreekt, had de politie het daarbij niet gelaten.

Afgaande op de nauwkeurige aanwijzingen van de geheimzinnige berichtgever, die Baxter had opgebeld, dolven de agenten onder toezicht van de inspecteur wel een uur lang op de aangeduide plek, zonder ook maar een spoor van een hond te vinden, noch geel, noch van een andere kleur.

Wel vertoonde de aarde sporen van een pas geleden bewerking maar een hond werd niet ontdekt.

Daarop had een onderzoek in het laboratorium plaats.

Men vond allerlei stoffen flesjes met geheimzinnige inhoud verschillende soorten poeders, maar dat alles bleek na analyse door de experts, niet veel geheimzinnigs meer te bevatten.

Er werd echter iets anders ontdekt, maar dat stond volstrekt niet in verband met de geheimzinnige moord in de motorbus en was wel in staat Charles Brand enige onaangename ogenblikken te bezorgen.

Want de Inspecteur van politie was toevallig een volijverig man, die gaarne snel promotie wilde maken, die de waarschuwing aan Baxter geenszins als een grap beschouwde en die het gehele huis van de kelder tot aan de zolder met de

grootste nauwkeurigheid had laten doorzoeken.

Daarbij had men natuurlijk ook de brandkast ontdekt met de doorgezaagde schoten...

Reden te over voor de Inspecteur om zich grotelijks te verbazen.

Want nu kwam het gebeurde van de vorige nacht in een geheel ander licht te staan.

Enige agenten waren namelijk komen toesnellen op het horen der vier schoten aan het Hampton Crescent.

Toen zij naderbij kwamen, hoorden zij wel een raam dichtslaan, maar dat was dan ook alles.

Deze twee ordebewaarders hadden

enige tijd overleg gepleegd en vervolgens aangebeld aan ieder huis, waar maar met mogelijkheid de schoten gelost hadden kunnen zijn.

En niemand wist iets.

Alles was rustig geweest.

Alleen de bureu van Byrne waren door het schieten uit hun slaap opgeschrikt, maar ook zij konden onmogelijk nauwkeurig bepalen, waar ergens de schoten gelost waren, want daartoe vielen zij te snel achter elkaar.

De vraag mocht dus gewettigd heten: Wat had Byrne kunnen bewegen, de klaarblijkelijke imbraak in zijn huis en de schietpartij daarbinnen te verheimelijken?

HOOFDSTUK V

COMBINATIES

Zelfs de moordzaak van een berucht misdadiger, die aan de galg zijn leven eindigde, vermocht niet zulk een opzien te baren als de dood van Robert Wallace in de motorbus.

Men griste elkander letterlijk de bladen uit de hand, nog op dezelfde avond van de verdwijning van Joseph Byrne.

Want men sprak reeds van een verdwijning, niet van een reis.

Niemand kon zeggen waar hij was, niemand had hem gezien, en alleen dit ene kon met onomstotelijke zekerheid worden vastgesteld, dat hij met zijn jonge vrouw naar Dover was gereisd.

Want het toeval, dat vaak zo'n grote rol in het menselijk leven speelt, wilde, dat de stationchef van het Victoria-Station een verre bloedverwant was van Grace Parker, de echtgenote van Byrne, en in de nabijheid had gestaan, toen haar man kaartjes aan het loket nam.

Hij kende hem vluchtig en had uit louter nieuwsgierigheid aan de loketbeambte gevraagd, waarheen de Byrnes dachten te reizen.

En het antwoord had geluid: Dover.

Het was althans iets, al was het niet veel. Want in Dover ging het spoor volkomen verloren.

Op de aansluitende boot, die naar Calais vertrok, waren zij zeer zeker niet geweest, zoals spoedig draadloos kon worden vastgesteld door de kapitein van de boot, die het echtpaar kende, dat uiterlijk zozeer verschilde en die het vier of vijfmalen op zijn boot had gehad.

Reeds de volgende boten werden bewaakt, maar geen Byrne had zich vertoond.

Dit alles maakte de zaak natuurlijk voor het grote publiek uiterst geheimzinnig.

Want, helaas, Hoofdinspecteur Baxter was zijn gewoonte getrouw gebleven en had zijn mond niet kunnen houden.

Aan een handig journalist, die wist hoe hij met hem moest omspringen en hem verzekerde, dat hij spoedig tweede burgemeester van Londen zou zijn, verklaarde hij onder het zegel der diepste geheimhouding, dat een onbekende hem met zoveel woorden Byrne als de dader van de moord op de jonge Robert Wallace had aangewezen.

Het behoeft natuurlijk niet nader te worden gezegd, dat het geheim gehouden bericht 's avonds in de krant stond.

Een journalist is nu eenmaal ook maar een feilbaar mens.

De zaak was dus reeds gemeengoed geworden, en nu die krant met onthullingen begonnen was, kon de stroom onmogelijk verder worden tegengehouden.

En vele bladen begonnen reeds de tweede dag iets te laten doorschemeren van « een zeer vriendschappelijke verhouding » die tussen Robert Wallace en Mrs. Grace Byrne had bestaan.

Van dat ogenblik af, was er letterlijk geen houden meer aan.

Men wroette, trok en ploos aan het familieleven van Byrne en zijn jonge vrouw en het verleden van de vermoorde man werd tot in de kleinste bijzonderheden nagegaan.

Het is, helaas, een specifiek Engelse gewoonte, in het leven geroepen door het publiek zelve.

Maar daarbij kwam ditmaal betrekkelijk weinig betrouwbaars aan de dag, en wat er door honderden nijvere journalisten werd neergeschreven, dat was eenvoudig het uitvloeijsel van hun vruchtbare fantasie.

Elk verstandig mens had ook uit de onderlinge tegenspraak dezer berichten wel kunnen afleiden, dat men het met de betrouwbaarheid daarvan niet al te nauw moest nemen.

Maar de inspecteur van Politie, die met het onderzoek van deze zaak was belast, King was zijn naam, las maar heel weinig kranten.

Hij ging liever af op hetgeen hij zelf waarnam en dat was op zichzelf al vreemd genoeg.

Hij combineerde verschillende zaken.

— Des nachts, zo redeneerde hij, wordt er ingebroken bij Byrne, men vindt reeds de volgende dag zijn brandkast geheel ledig en de sloten doorgezaagd met een zeer fijn instrument; iemand, die zijn naam niet wil noemen, doet de volgende dag mededeling van een begraven hond, die gestorven zou zijn aan dezelfde verschrikkelijke kwaal snel als de bliksem, welke de jonge Wallace doodde, Byrne vertrekt plotseling, zonder vermelding van bestemming, de hond wordt niet gevonden en evenmin enig spoor van de vervaardiging van

het dodelijke goedje; en Byrne zwijgt over alles, over de inbraak en over het schieten, niet alleen tegenover zijn bedienden, maar ook tegenover de agenten, die komen aanbellen.

King was niet alleen een eerzuchtig man, die gaarne vooruit wilde, maar hij hield ook bijzonder veel van zijn vak.

Hij was daarenboven niet van scherpzinnigheid ontbloot en hij hield van logisch redeneren.

De hond werd niet gevonden, maar bewees dit, dat hij er niet was geweest.

Waarom sprak Byrne niet over de inbraak?

Wat kon hem toch bewogen hebben, dat feit tegenover de politie te verzwijgen?

Wat anders dan de vrees, dat men dadelijk een onderzoek ging instellen, misschien de pas omgewoelde aarde zou vinden, waardoor zijn toeleg zou moeten mislukken.

Dat klonk alles heel mooi en King zou gaarne zijn vermoedens volgens empirische methoden aan de werkelijkheid willen toetsen, als zich daar niet verschillende omstandigheden tegen verzetten.

Was Byrne onschuldig, dan moest het hem gemakkelijk vallen, dat te bewijzen.

Maar, hij liet juist niets van zich horen.

Niemand wist waar hij was, ofschoon de politie in heel Engeland zo ijverig mogelijk zocht.

Om geheel volledig te zijn: dat zoeken had zeker niet de instemming van hoofdinspecteur Phileas Baxter, die er heilig van overtuigd was, dat de man aan de telefoon iemand was geweest, die zich een grap met hem had willen veroorloven.

De heer Baxter had een geheel zelfstandige theorie van het geval opgebouwd. Hij beweerde dat mijnheer Robert Wallace aan geelzucht was gestorven en daarmee uit.

Men trachtte hem aan het verstand te brengen, dat geelzucht heel andere symptomen heeft en nooit eindigt met zulk een plotselinge dood, maar aan de zulken gaf de hoofdinspecteur eenvou-

dig ten antwoord, dat de dode een eigenwijs persoon was geweest en een splinternieuwe kwaal had willen uitvinden.

Wat de gele hond aangaat, daar lachte hij wat om, zoals hij enige malen verzeerde in de Windsor-club, ten aanhore van Raffles, die daar toevallig aanwezig was.

Wat Brand betreft, hij hoorde dit alles met een soort verbijstering aan, en dat behoeft niemand te verbazen, want hij was een van de twee mannen, die de gebeurtenissen van het begin tot het einde hadden meegedeeld als het ware.

En wat kon Raffles nog méér doen, dan nogmaals per telefoon te verzeeren, dat hij het was geweest, John Raffles, die op de bewuste nacht had ingebroken en, vergezeld van een vriend, met eigen ogen had gezien, hoe de kleine hond door een injectie werd gedood, hoe het dier tot een soort houten ding verstijfde en hoe het vervolgens door Byrne in de tuin begraven werd.

Er waren bij het politiecorps niet veel mannen, die dit geloofden, maar tot die weinigen behoorde King, de inspecteur, met het onderzoek belast.

Hij geloofde het niet alleen, hij was er na die tweede telefonische mededeling volkomen zeker van.

Want hij was een van diegenen, die een tamelijk juist inzicht hadden in de zielsgesteldheid van Raffles, de gentleman-inbreker.

En tenslotte, wat zou Raffles er aan hebben onwaarheid te spreken?

Welk voordeel zou het hem hebben opgeleverd?

Persoonlijke wraakzucht jegens Byrne?

King wist zeker, dat Raffles zijn wraak nooit zou bevredigen door middel van een onwaarheid.

Dit alles overwogen ook Brand en Raffles.

Het was op de avond van de dag, die op het vreemde sterfgeval in de motorbus volgde, dat de beide vrienden tegenover elkaar gezeten waren, in de kleine, maar goed voorziene boekerij in hun huis.

Zij hadden ieder een stapeltje kranten naast zich en hadden bijna een uur

lang onafgebroken gelezen, toen Raffles eindelijk ongeduldig het laatste blad neerwierp en schouderophalend zei:

— Het is jammer, dat geen enkel blad zich schijnt te kunnen bepalen tot de blote feiten; zij fantaseren, zij komen aandragen met veronderstellingen, die kant noch wal raken.

— Wij moeten het hun maar vergeven, Edward, meende Brand, zij weten niet wat wij weten.

— Maar ik heb het toch aan de politie medegedeeld, riep Raffles ongeduldig uit.

— De politie zal daar ook wel haar voordeel mee doen, als zij niet volslagen krankzinnig is, maar het schijnt, dat zij thans iets minder gul is geworden met mededelingen aan de grote dagbladen.

— Dat zal wel op aanraden van King zijn gebeurd.

— Nu, hoe minder de politie mededeelt, hoe meer de journalisten zichzelf plegen te helpen, zelve voor detective spelen en de zaak vertroebelen, hernam Brand.

— Voor ons, zei Raffles, is het intussen zo helder als glas, amice, en ik neem mij voor, de bladen van morgenochtend nog af te wachten en dan op eigen gezag eens te gaan zien, waar die Byrne uithangt.

De twee mannen zwegden een ogenblik en toen hernam Brand plotseling:

— Luister eens, Edward, zou er wel een jury te vinden zijn, die hem nu zou kunnen veroordelen?

— Geen enkele, antwoordde Raffles kalm. Want er zijn volstrekt geen andere bewijzen, dan die ik heb kunnen leveren en ik erken volmondig, dat ze niet de minste waarde hebben, althans geen wettelijke waarde. De dodelijke stof is uit zijn huis verdwenen. De hond is verdwenen. Natuurlijk is hij tot de overtuiging gekomen, dat de inbrekers, die hem bestalen, al veel vroeger in huis kunnen zijn geweest en hem dus gezien kunnen hebben. Hij heeft zich dus gehaast, alles wat tegen hem kon getuigen te verwijderen.

— Neem mij niet kwalijk, meende Brand, maar dan moet het toch een

man van grote geestkracht zijn, als hij ondanks die wetenschap, zijn verschrikkelijk plan toch nog de volgende dag ten uitvoer heeft gebracht.

— Ik zou hem ook niet gaarne een sterke wilskracht ontzeggen, zei Raffles. Alleen is het er een van een zeer gevaarlijke soort. Het hele plan is lang van te voren overwogen. Zodra hij de stellige bewijzen van ontrouw van zijn vrouw in handen kreeg, is hij reeds over zijn aanstaande reis gaan praten, zodat niemand naderhand zou kunnen zeggen, dat hij met de noorderzon was vertrokken.

— Maar als er geen bewijzen tegen hem kunnen worden aangevoerd, en daarvoor moet ik ook vrezen, zolang wij

bezwaarlijk zelve kunnen komen getuigen, waarom is hij dan gevlucht? vroeg Brand.

— Ik denk, voor alle zekerheid. Hij mocht het er niet op aan laten komen, dat men toch nog iets zou ontdekken, dat tegen hem pleitte. Maar ik zelf geloof, dat het niet lang zal duren, of wij zien hem hier weer in Londen terug. Hij zal dan voorgeven, van de gehele zaak niets te hebben geweten, omdat hij gedurende zijn afwezigheid geen kranten had gelezen.

— En de inbraak, die hij verzwegen heeft?

— Dat is zeker een zeer eigenaardig optreden van de bestolene, maar een bewijs in zake moord is het niet.

HOOFDSTUK VI

TUSSEN DOOD EN LEVEN

Raffles vergiste zich toch, toen hij verzekerde, dat Byrne wel gauw naar Londen zou terugkeren.

Want er verliep een week, vervolgens nog een en nog steeds was de zonderling niet in zijn woning teruggekeerd.

Men sprak in de Londense bladen weer over andere zaken, nadat de meest beroemde geneesheren vruchteloos hadden getracht, de aard van de dodelijke verstijving en de gele kleur, waargenomen bij de ongelukkige Wallace, vast te stellen.

Maar al sprak de pers weinig meer over deze zonderlinge zaak, de politie werkte in stilte nog altijd voort.

Er waren telegrammen naar de Europese havens en spoorwegstations gezonden, maar dit alles had niet de minste uitwerking.

Raffles en Brand waren van oordeel, dat Byrne met zijn vrouw te Dover eenvoudig was scheep gegaan op een van zijn eigen grote, zeewaardige motorboten, hetgeen voldoende zou kunnen verklaren waarom men hem op geen enkel passagierschip had kunnen signaleren.

Maar toen verscheen er plotseling een bericht, juist veertien dagen na de verdwijning van Byrne uit Londen, kwam uit Stockholm het bericht, dat daar een vijf en twintig jarige man, die bij het vallen van de avond op een bank in een der plantsoenen wat had zitten slapen, eensklaps was overvallen door dezelfde vreselijke verstijving, gepaard gaande met dezelfde gele kleur, waaraan Wallace ten offer was gevallen.

En geen enkel spoor van geweld, geen motief, niets.

Enige meisjes, die daar onder toezicht van een kindermisje in de buurt hadden gespeeld, hadden wel verklaard, dat er enige minuten tevoren een armoedig gekleed man langs de bank was gewandeld, maar hoe men ook naar die man zocht, hij bleek niet te vinden te zijn.

En het ongelukkige slachtoffer was nog niet begraven, of uit een ander deel van dezelfde stad kwam het bericht van een soortgelijke plotselinge dood, waaraan ditmaal een knap, jong meisje van achttien jaar ten offer was gevallen, tijdens een bioscoopvoorstelling.

Nog meer dan te Stockholm zelve, verwekten deze berichten groot opzien te Londen, want het was nu wel duidelijk, dat deze geheimzinnige sterfgevallen met het eerste in verband stonden.

De politie te Stockholm deed, zoals vanzelf spreekt, onmiddellijk onderzoek naar de haveloze man, die de spelende kinderen langs de bank in het plantsoen hadden zien lopen, maar zij hadden evengoed kunnen zoeken naar een naald in een hooiberg; de zwerver bleef onvindbaar.

En men zocht nog steeds, toen binnen slechts drie dagen tijds berichten binnen kwamen van niet minder dan zeven sterfgevallen, allen in dezelfde stad.

In Stockholm begon een soort paniek uit te breken.

En degenen, die tot nu toe nog steeds hadden gedacht aan een vreselijke, besmettelijke ziekte, moesten die opvatting wel prijs geven.

Men durfde niet meer in een volle tram te gaan zitten, want daar was het twee malen voorgekomen, dat een der passagiers plotseling was overvallen door de dodelijke verstijving, zonder dat het mogelijk was geweest, na te gaan wie haar had te weeg gebracht.

En toen, eensklaps, deden zich gevallen voor in een geheel andere stad, ditmaal Parijs.

In Stockholm keerde de rust terug, maar Parijs was in opschudding, want binnen drie dagen stierven daar negen mensen, waaronder twee meisjes van elf tot twaalf jaar en een grijsaard van over de tachtig, aan de gele dood.

Een paar malen geschiedde het te midden van een grote volksmenigte, ook een keer, in een schouwburg, een ander maal, in een druk bezocht café en de dader bleef maar weer onvindbaar.

Of eigenlijk gezegd is dit het juiste woord niet, want inspecteur King, om er slechts één te noemen, had nu zeker de vaste overtuiging, dat al die krankzinnige, volkomen nutteloze moorden, aan een en dezelfde man moesten worden toegeschreven.

En zo dachten Raffles en Brand er ook over.

Zij zaten beneden in de kamer van hun huis, waar zij zich het liefst ophielden, dat wil zeggen in de boekerij en lazen ieder een nummer van het Franse dagblad *Le Matin*.

Brand wachtte, tot Raffles het bericht geheel had uitgelezen, dat van de geheimzinnige sterfgevallen in de lichtstad gewaagde en zei toen:

— Dat is toch wel heel erg, Edward. Wat denk jij er van?

— Er is maar één oplossing; Byrne is gek geworden. Dit is niet het werk van een normaal mens.

— Maar ik kan mij niet begrijpen dat zijn vrouw hem rustig laat begaan.

— Het is de vraag of zij nog bij hem is.

— Dat kan ik bijna niet aannemen, riep Brand uit. Zij zal nu toch wel weten, als zij ten minste kranten heeft gelezen en ook zonder dat, dat Byrne het is geweest, die Robert Wallace op zulk een afschuwelijke manier heeft gedood.

— Dat weet zij natuurlijk, hernam Raffles. Maar hoe het ook zij, wij moeten naar Parijs. Als het kon, vertrok ik terstond. Er moet aan dat moorden een einde komen.

— En waarom zouden wij niet direct gaan? vroeg Brand. Maar wat vraag ik ook, ik begrijp het wel. Je bent veel te vermoed. Je hebt je al in vier dagen geen slaap gegund; je bent bijna niet weg geweest uit je laboratorium.

— Het is geen vermoeden, die mij weerhoudt, hernam Raffles op ernstige toon. Maar ik zal geen rust hebben, voor ik enig resultaat heb bereikt met mijn pogingen.

— Maar koester je werkelijk hoop, dat je ooit de samenstelling van die dodelijke stof zult leren kennen?

— Ik wil die samenstelling weten, riep Raffles op een toon van woeste vastberadenheid uit. Misschien duurt het nog een paar dagen, misschien nog een week, mogelijk ook nog slechts enkele uren. En als ik ze ken, die samenstelling, waarnaar ik reeds vier dagen zo ijverig zoek, dan...

— Nu? Wat dan?

— Dan kan het ook niet moeilijk zijn, het tegengif te bereiden. De gele vloeistof veroorzaakt een bijna plotselinge stilstand van alle functies, van het hart, van de hersens, van de bloedsomloop, maar het is volstrekt niet zeker, dat het de organen van die functies vernietigt.

— Maar als dat waar zou zijn, Edward, dan... stamelde Brand, dan zou het mogelijk zijn om de mensen te redden, die door de verstijving zijn aangetast.

— Misschien wel, hernam Brand kortaf. Maar om dat te kunnen doen, moet men eerst de samenstelling van die verschrikkelijke vloeistof kennen.

Raffles wierp het dagblad neer, dat hij in de hand hield en vervolgde:

— En daarom ga ik weer naar het laboratorium terug. Ik geef de moed nog niet op. Als Byrne maar formules had achtergelaten, dan wisten wij reeds waaruit de stof bestaat. Maar wij hebben, helaas, niets kunnen vinden.

Brand schudde het hoofd en zei:

— Je spant je te veel in, Edward, je bent bleker dan gewoonlijk, en dat is ook waarachtig geen wonder. Van vroeg tot laat, bijna de gehele dag, ben je in je laboratorium met proeven en onderzoekingen bezig. Gisteren ben je er bijna de gehele nacht geweest.

— Dat doet er niet toe, hernam Raffles kortaf. Je kent me nu eenmaal. Ik wil niet weten van rust, voor ik het doel bereikt heb, dat ik me heb gesteld. Blijf je thuis?

— Ja, ik wil aan mijn register werken. Ik moet ook mijn boeken bijwerken.

— Tot straks dan.

Raffles verliet de bibliotheek, en daalde weer af naar het grote laboratorium waar hij nu reeds vier dagen bezig was, met inspanning van al zijn krachten te zoeken naar het geheim van de gele dood.

Want Raffles was niet alleen een uitstekend ingenieur, een geneesheer van grote bekwaamheid, een voortreffelijk scheepsbouwer, maar hij was ook een chemicus van de eerste rang, die zeker een eervolle plaats in de wetenschap-

pelijke wereld had kunnen bekleden, als zijn inborst hem geen andere weg had opgedreven.

Enige uren later zat Brand nog rustig te schrijven in de boekerij, zacht voor zich heen neurënd, toen de deur plotseling geopend werd en Raffles binnen kwam, nog gekleed in zijn wit linnen jas.

En hoe goed hij zijn gelaatstrekken ook steeds in bedwang wist te houden, thans las Brand er grote opwinding in.

Raffles was nog wat bleker dan zo even, maar zijn ogen schitterden en zijn lippen trilden, toen hij op zachte toon zei:

— Ik heb de samenstelling ontdekt.

Brand sprong op en riep vol verbazing en bewondering uit:

— Binnen zulk een korte tijd? Dat is verbazend.

— Zoëven vond je het vrij lang, zei Raffles glimlachend.

— Wat is er in dat maatglas? Het lijkt mij van een geheel andere kleur te zijn dan dat helse goedje van Byrne.

— Het is ook geheel iets anders, zei Raffles, terwijl hij even keek naar het maatglas, dat hij in de hand hield en dat voor een derde gevuld was met een bijna kleurloze vloeistof.

Zo, wat is het dan?

— Een tegengif, antwoordde Raffles kort.

— Meen je dat werkelijk? riep Brand in de grootste verbazing uit.

— Het is minder verwonderlijk dan je schijnt te denken. Van het ogenblik af, dat ik de samenstelling van de gele vloeistof kende, was het niet zo moeilijk daarvoor een anti-toxine te bereiden.

— Maar hoe weet je nu of het werkelijk zal helpen? riep Brand opgewonden uit.

— Dat is slechts uit te maken door er een proef mee te nemen, antwoordde Raffles bedaard.

— Je wilt dus naar Parijs gaan, dat tegengif meenemen en verlof vragen om het toe te passen op het laatste slachtoffer?

— Neen, Charles, ik wil hier in Londen blijven en het hier proberen, alvorens ik andere stappen doe.

Brand keek Raffles verwonderd aan en stamelde:

— Maar je kunt het hier toch niet proberen... Robert Wallace is de enige, die hier aan de gele dood stierf.

— Een is voldoende, zei Raffles bedaard. Brand uitte een kreet van verbazing en riep:

— Dat kun je toch niet menen, Edward? Wallace is twee weken geleden gestorven!

— Bij zulke verstijvingen doet de tijd er weinig toe. Natuurlijk zijn er grenzen, hernam Raffles rustig. Er heeft hier een soort van mummificatie plaats gehad en als mijn tegengif ook werkelijk deugdelijk is, dan moet het na, laten wij zeggen, veertien dagen, nog evengoed werken als na een paar uren.

— Dat klinkt bijna ongelofelijk, meende Brand.

— En toch moet het zo zijn; trouwens, wij zullen het vannacht weten, zei Raffles op besliste toon.

Brand keek Raffles met grote ogen aan en vroeg op zachte toon:

— Vannacht, wat bedoel je?

— Ik wil zeggen, dat wij er vannacht de proef van zullen nemen?

— Wat? Je wilt het lijk van Wallace doen opgraven?

— Ik wil het niet doen opgraven, wij zullen dat zelf doen.

— Dat kun je niet in ernst menen. Het doel heiligt in dit geval de middelen. Denk toch eens na. Als je ook maar een schijn van vermoeden had, dat hier nog redding gebracht kon worden, zou je dan aarzelen om het te doen? Is het lijkschennis als men zulk een daad pleegt, om de handelingen van een krankzinnige ongedaan te maken? Kom, er valt zelfs niet over te praten. Ik weet toevallig nauwkeurig waar zich het graf bevindt en het is een zeer gunstige omstandigheid, dat de kist van Wallace is bijgezet in een gemeenschappelijk familiegraf, zodat er inderdaad niet ge-graven behoeft te worden.

Brand, die nog geenszins overtuigd scheen te zijn, stamelde:

— Maar, zouden wij tenminste de familie niet waarschuwen?

— Neen, mislukt het, dan besparen wij de verwanten een vreselijke teleurstelling, gelukt het daarentegen, dan zullen zij het tijdig genoeg te weten komen. Overigens ben ik er volstrekt niet op gesteld, dat zoveel mensen van die proef getuigen zijn. Ik zou je, bijvoorbeeld, wel willen vragen, hoe ik het zou moeten verklaren in het bezit te zijn gekomen van een deel van de gele vloeistof? Op zijn best zou men zeker kunnen aanvoeren, dat ik dat goedje van Byrne moest hebben gestolen.

— Daar heb je gelijk in, maar ik blijf het een griezelige historie vinden, zei Brand met een huivering. Wie weet in welk een toestand wij het lichaam van die Wallace terugvinden.

— Ik geloof dat ik je dat nu wel kan zeggen, zei Raffles eenvoudig, in precies dezelfde toestand als toen het werd bijgezet. Het is alweer een geluk, dat het lijk zich bevindt in een grote kist met een loden binnenkist, die is dichtgesoldeerd. Zelfs onder normale omstandigheden zou het lichaam nog onmogelijk veel veranderd kunnen zijn. Je zal het trouwens vannacht wel zien, tenzij je liever niet meegaat.

— Ik ga natuurlijk mee, Edward, ofschoon ik overtuigd ben dat die gevaarlijke tocht, die ons aan de grootste onaangenaamheden kan blootstellen, vruchteloos zal zijn. Hoe groot ook de eerbied is, die ik voor je kennis en je genie koester.

— Laat je eerbied maar terzijde en leg liever wat meer geloof in de wetenschap aan de dag, zei Raffles droog...

In de loop van de namiddag had Raffles de begraafplaats nog eens bezocht en zich nauwkeurig vergewist van de plek, waar zich de grafkelder bevond.

Het lot was hun in zoverre gunstig, dat het een donkere nacht was, zonder maanlicht en een zwaarbewolkte hemel.

Zij waren met een taxi gegaan en lieten dit voertuig stil houden op een honderdtal meters afstand van de ingang van het kerkhof.

Na te zijn uitgestapt, en de chauffeur weg gezonden te hebben, gingen

zij te voet verder, liepen om de muur van het kerkhof heen, wachtten geduldig, tot er geen enkele voorbijganger meer te zien was in die stille buurt en klommen toen met raadselachtige snelheid over de kerkhofmuur.

— De doden mogen het mij vergeven, dat ik hun rust verstoor, zei Raffles fluisterend. Maar wat ik doe, dat doe ik, omdat ik niet kan rusten, vóór ik weet of mijn tegengif al of niet waarde bezit.

— Maar het kan zeer goed volstrekt geen invloed hebben op een man, die twee weken geleden stierf en wél op een ander, die pas weinige uren dood is, merkte Brand zacht op.

— Dat ben ik volkomen met je eens, antwoordde Raffles ernstig. En dat niet alleen, want ik moet vrezen, dat dit tegengif niet op alle personen dezelfde uitwerking heeft. Er hangt zeer veel af van de lichamelijke toestand, waarin het slachtoffer zich bevond, op het oogenblik van de inspuiting met die vreselijke stof. Geschiedde dit kort na een zware maaltijd, dan baat, naar ik moet vrezen, geen tegengif. Ook lieden met een zekere ziekte van het bloed zijn reddeloos verloren. Aderverkalking, al is zij in geringe mate aanwezig, sluit eveneens iedere poging uit, om de invloed van de gele vloeistof tegen te gaan, ... maar nu niet verder gepraat, maar aan het werk.

De twee mannen hadden onder een treurwilg gestaan, terwijl zij dit korte gesprek voerden en volgden nu omzichtig een smal pad, dat zich verderop aansloot bij een bredere grintweg, terweerszijden waarvan zich de rijen graven uitstrekten.

Raffles aarzelde geen oogenblik, maar volgde dit pad, liep onder een rij bomen door, bereikte een open plek en vatte hier Brand bij de arm, waarop hij hem toefluisterde, wijzend op een donker voorwerp op enige afstand:

— Dat is de ingang van de familie-kelder van de Wallaces. Het is gelukkig ver van de hoofdingang, waar de opzichter woont, dus zal men ons niet horen.

— Moeten wij de grafkelder openbreken? vroeg Brand, die een huivering

niet kon onderdrukken, zo naargeestig zuchtte de wind door de hoge toppen der populieren.

— Een van mijn lopers zal het werk wel doen, zei Raffles kortaf. Kom mee en niet gearzeld; ik ben er zeker van, dat we hier een goed werk verrichten. Het moet gewaagd worden, er hangt te veel van af.

Hij had Brand bij de hand gevat en trok hem behoedzaam met zich mede, tot hij stilstond voor de grafkelder.

Bovengronds bestond het uit een soort kapel, bekroond door een marmere engel, die de vleugels uitsloeg en zegenend de handen uitspreidde.

De kapel was afgesloten door een zware, met ijzer beslagen deur, die echter een zeer eenvoudig slot bleek te hebben, want Raffles behoefde slechts enige oogenblikken zijn lopers te gebruiken alvorens hij de deur kon openen.

De beide mannen traden binnen en ontblootten aanstonds het hoofd.

Want zij bevonden zich nu in het binnenste van de kapel, die als een kleine kerk was ingericht.

Recht tegenover de ingang bevond zich een klein altaar met een fraai bewerkt kruisbeeld en daarvoor brandde een koperen lamp, waarvan de pit, die in olie dreef, een zwak rosachtig schijnsel verspreidde.

Naast het altaar was het begin van de trap die naar de eigenlijke grafkelder leidde.

Raffles en Brand daalden die trap behoedzaam af, zeer zacht lopend, onder de indruk van de plechtige ernst en de stilte, die in dit verblijf der doden heersten.

Zij behoefden nog slechts één deur te openen en stonden toen in de kelderruimte, waar een bedompte, zware lucht hing, ofschoon de kelder voortdurend geventileerd werd en de lijkkasten, in hun nissen, allen met lood bekleed waren. Alle nissen waren gevuld en de kisten der laatste Wallaces stonden achter in de kelder bijeen, die van Robert Wallace geheel vooraan.

Brand en Raffles traden er op toe, nadat de eerste zijn zaklantaarn met het krachtige licht had ontstoken en la-

zen, bewogen door een zonderling gevoel, de naam van de dode in koperen letters, op het deksel van zwaar eikenhout. Maar Raffles keerde spoedig tot de werkelijkheid terug. Hij pakte enige gereedschappen uit de tas, die hij had meegebracht, reikte Brand zwijgend een engelse sleutel toe en begonnen toen snel de schroeven van het deksel los te draaien.

En daar lag nu het lichaam van Robert Wallace, op de rug uitgestrekt, juist in dezelfde houding, als waarin men hem uit de autobus had gedragen, met opgetrokken knieën en opgeheven armen, daar het onmogelijk was gebleken, de ledematen te strekken.

Het gelaat, jong en knap, had een volkomen kalme uitdrukking.

De gele kleur was nog geenszins geweken.

— Als een mummie, fluisterde Brand zachtjes, een weinig bleek en aangegrepen door een gevoel van vrees en bange verwachting, welke hij onmogelijk had kunnen bedwingen.

Maar Raffles keek ternauwernood naar de dode om.

Hij had zich weer over zijn tas gebogen en nam er een klein étui uit, hetwelk hij opende en waarin zich een klein flacon, voor de helft gevuld, een injectiespuitje en enige fijne lancetten bleken te bevinden.

Hij bevochtigde eerst een propje watten met een verdunde sublimaatoplossing; na het doodshemd bij de oksel te hebben doorgesneden, zuiverde hij een plek van het lichaam onder de opgeheven arm en liet toen het injectiespuitje volzuigen met een deel van de bijna kleurloze vloeistof uit het flaconnetje.

Toen trad hij weer op de kist toe, terwijl Brand hem bijlichtte met de elektrische lamp.

— Mag ik je verzoeken de lamp stil te houden, verzocht Raffles rustig. Men zou geloven, dat je hand beeft.

— Dat zou zij om minder wel doen, fluisterde Brand schor. Ik wil je eerlijk bekennen, dat ik mij allesbehalve op mijn gemak gevoel en dat ik wilde, dat het gedaan was. Het komt mij voor

alsof wij een heiligdom geschonden hebben.

— En mij komt het voor, alsof wij een plicht van menselijkheid zouden hebben geschonden als wij het niet gepoogd hadden, zei Raffles kortaf. Houd de lamp stil!

Hij bukte zich over het lichaam, zocht de opening van het doodshemd en drukte, niet zonder moeite, de scherpe punt van het injectiespuitje in de oksel.

Een druk op de piston en de inhoud er van stortte zich uit in een der hoofdaderen...

Brand zag krijtwit, toen hij zich oprichtte en zijn ogen bleven met een starrende uitdrukking op het gelaat van de dode gericht.

Raffles, volkomen bedaard, ofschoon een weinig bleek, wachtte rustig, recht overeind staande.

Er verliepen tien minuten onder een doodse stilte.

En toen, plots, slaakte Brand een rauwe kreet, die hij onmogelijk had kunnen weerhouden.

Hij had duidelijk enige beweging van het schijnbaar dode lichaam waargenomen.

Hij meende eerst, dat een flikkering van het licht hem kon hebben bedrogen, maar enige tellen later kon er van een vergissing geen sprake meer zijn.

Robert Wallace leefde! Zijn wimpers hadden even bewogen en de lippen hadden zich van elkaar gescheiden.

Toen liep er een lange huivering over het lichaam en eensklaps, als bij toverslag, week de gele kleur.

Het duurde geen volle minuut, toen de gewone kleur van het menselijke lichaam weer zichtbaar werd en het was geen lijkkleur, maar die van een gezond, levend mens.

Langzaam ontspanden zich de ledematen en de armen vielen slap op het lichaam neer.

En toen sloeg Robert Wallace een paar dodelijk verschrikte ogen op, trachtte zich op te richten, wat hem niet gelukte en stiet toen een zonderling geluid uit, dat bijzonder veel geleek op het kraaien van een pasgeboren kind.

Toen klonk de rustige stem van Raffles, die zich kalm over hem heenboog en op de hoffelijkste toon van de wereld sprak:

— Sta mij toe, dat ik u welkom heet

in dit nieuwe leven, mijnheer Robert Wallace en veroorloof mij, dat ik mij aan u voorstel; mijn naam is John Raffles.

HOOFDSTUK VII

NAAR PARIJS

Wallace liet nog enige vreemde geluiden horen, die al zeer weinig menselijks hadden en hees zich toen met grote moeite overeind, geholpen door Raffles, want Brand kon van ontzetting en verbazing nog geen vinger verroeren, zoals hij zelf naderhand vertelde.

— Uw tong zal waarschijnlijk nog een weinig beklemd zijn, zei Raffles. Overhaast u vooral niet met spreken; gij hebt nog een lang leven voor u om u er in te oefenen. Gij kunt toch zeker goed zien?

Robert Wallace knikte.

— En horen doet gij, naar ik merk; komaan, dan is alles zo goed als het maar zijn kan.

Raffles drukte even met zijn duim op de rechterborst van de man, die op zo wonderbaarlijke wijze uit de dood herrezen was en Wallace slaakte een lichte kreet van pijn.

— Dat doet zeker pijn? vroeg Raffles. Ja, dat dacht ik wel en het is ook een goed teken. Uw bloed was geheel verdikt, het is wel plotseling weer dun geworden en die onverwachte bloeddruk in uw aderen doet uw spieren pijnlijk aanvoelen. Dat gevoel zal binnen een kwartier wel geheel en al verdwenen zijn. Rust nu maar een weinig, dat zal u goed doen.

En Wallace deed wat hem gezegd was.

— Dat wil zeggen, hij zat recht overeind in de kist en keek stom verbaasd om zich heen, nu eens naar zijn doodkist, dan weer naar de nissen, waarin de kisten waren geschoven of ook wel naar Raffles, die bezig was zijn instrumenten in te pakken.

Er verliepen zo ongeveer tien minuten, gedurende welke Wallace zeker alle

moeite had gedaan om tot het goede besef van zijn toestand te komen. Toen viel hij plotseling toornig uit:

— Als dat soms een grap moet betekenen, mijnheer, dan wil ik u wel zeggen, dat ze al heel weinig in mijn smaak valt. Waarom hebt u mij naar een grafkelder gebracht? Op welke wijze hebt u mij bewusteloos weten te maken?

Raffles wendde zich kalm om en zei glimlachend:

— Ik zie tot mijn voldoening, dat het spraakvermogen ook is teruggekeerd. Ook dat laat niets te wensen over, ik zou zelfs zeggen, dat het een weinig te goed functioneert. Mijnheer Wallace, er is hier geen sprake van een grap. Wij zijn ook niet de lieden, die u hebben hier gebracht, dat is door de begrafenisondernemers gedaan.

— Door begrafenisondernemers, herhaalde Wallace op een toon van ongelooft. Wat hadden zij mij hier te brengen.

— Zij moesten wel, geachte heer, gij waart dood. En het is nu eenmaal de gewoonte om doden te begraven. Ik geloof zelfs, dat gij van geluk moogt spreken, dat uw familie afkerig is van crematie. Ik meen mij overigens te herinneren, dat het maar zeer weinig had gescheeld, of men zou uw stoffelijk overschot naar een crematorium hebben gebracht.

De natuurlijke kleur, die langzaam op het gelaat van Wallace was teruggekeerd, week er voor een ogenblik weer van, toen hij stotterde:

— Dus geen grap? Ik was werkelijk dood? Schijn dood dus zeker?

— Zo zou men het kunnen noemen.

- Wanneer gebeurde dat?
 — Vandaag juist twee weken geleden.
 — Hoe kwam het?
 — Men heeft u willen vermoorden.
 — Vermoorden? Maar wie dan toch?
 — Joseph Byrne, de echtgenoot van de vrouw, die gij... nu, gij begrijpt wel wat ik zeggen wil.

Wallace streek zich met de hand over het voorhoofd en het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich tot het uiterste inspande om zijn gedachten te verzamelen. Toen zei hij, blijkbaar nog met moeite:

— Het is mij nog volkomen een raadsel. Ik zou dat toch hebben moeten weten. Byrne zou mij naar het leven hebben gestaan, zonder dat ik er iets van merkte: ik drink en rook niet. Hij kan mij dus onmogelijk hebben bedwelmde.

— Hij had zich vermomd, zei Raffles kortaf. Herinnert gij u niet, dat gij in een autobus hebt gezeten en dat een kleine man, die naast u zat, u in de hand heeft geprikt, zodat gij een ongeduldige uitroep hebt geslaakt?

— Stil eens. Ja, het is zo, dat herinner ik mij! riep Wallace eensklaps uit.

— Welnu, de kleine man, die dat deed, was Joseph Byrne. Hij stak u met een zeer klein naaldje, gevuld met een eigenaardig vocht, in de muis van uw duim, en daarop, nauwelijks vier minuten later, maakte zich een verstijving van u meester, welke alle geneesheren voor de dood hebben aangezien en die er dan ook bedrieglijk veel op geleek. Twee weken hebt gij in deze kist gelegen en zeer waarschijnlijk zoudt gij, na enige tijd inderdaad gestorven zijn. Maar ik had het geluk mij meester te maken van een gedeelte van die vreselijke vloeistof, ik wist het te determineren, ik vond toen ook het tegengif, en ik ben zo vrij geweest er onmiddellijk een proef mee te nemen op uw persoon. Gij neemt het mij, hoop ik, niet kwalijk!?

Wallace had in de grootste verbazing toegelusterd en stamelde:

— Het is mij alsof ik droom. Ik denk dat mijn hersens nog niet volkomen normaal werken, zoëven hebt gij een

naam genoemd, wilt gij die nog eens herhalen?

— Gij bedoelt mijn eigen naam? Ik ben John Raffles, ook wel genaamd de gentleman-inbreker. Ik ben ditmaal zo ver gegaan in een grafkelder in te breken, maar ik geloof wel, dat gij de eerste zult zijn om dit te verontschuldigen.

— Ik heb u het leven te danken! riep Wallace uit, terwijl hij met moeite een hand oplichtte om die Raffles toe te steken. Wat kan mij het schelen wie gij zijt? Vertel mij in hemelsnaam alles wat er gebeurd is, Kent gij haar? Is zij nog bij die duivel?

— Op de laatste vraag kan ik u tot mijn leedwezen geen antwoord geven, mijnheer Wallace, maar wat het overige betreft, zult gij alles vernemen.

En in korte woorden deelde Raffles de uit de dood herrezene mede, wat er in de laatste weken geschied was, hoe hij een nachtelijk bezoek had gebracht in het huis van Byrne, en daar getuige was geweest van de proefneming op de ongelukkige, kleine hond.

Hij deelde ook mede, hoe Byrne gevlucht was, na de sporen van zijn schuld te hebben uitgewist en hoe sedert enige dagen te Stockholm en nu te Parijs een ware epidemie heerste, want ook daar had de gele dood onverhoeds zijn intrede gedaan.

Wallace had toegelusterd, zonder Raffles in de rede te vallen en op zijn jong, knap gelaat streden verbazing en ongeloof om de voorrang.

Toen Raffles zweeg, riep hij uit:

— Dat is zonder enige twijfel de wonderlijkste geschiedenis, waarvan ik nog ooit heb gehoord; en daarvan ben ik, om zo te zeggen, het middelpunt.

— Een alles behalve begerenswaard middelpunt, mijnheer Wallace, zei Raffles met een flauwe glimlach. Want alles welbeschouwd, zijt gij dood.

— Dood? Ik heb mij nog zelden zo vol van leven en levenslust gevoeld! riep Wallace uit en hij stond overeind, ondersteund door Brand, en deed een paar passen in de grafkelder, wankelend weliswaar, maar hij liep dan toch weer.

— Ik praat ook niet van uw lichamelijke dood, maar veleer van uw maat-

schappelijk overlijden, hernam Raffles hoofdschuddend. Voor de wet zijt gij dood, men heeft u begraven, en daaraan hebt ge u als fatsoenlijk staatsburger te houden. Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, maar de wet, en vooral de Engelse, heeft nu eenmaal het land aan doden, die eensklaps weer leven. Gij berokkent een geheel leger van ambtenaren allerlei overlast, gij zijt afgevoerd van de lijst van belastingbetalers, gij zijt geen kiezer meer, gij kunt geen contracten afsluiten, uw handtekening heeft geen waarde, uw kinderen zullen geen vader hebben, uw ouders geen zoon, kortom, van het ogenblik af, dat gij deze grafkelder als lijk zijt binnengedragen, wordt gij ook als zodanig beschouwd.

Wallace had verbluft toegeluisterd en barstte nu uit:

— En als ik mij in levende lijve weer aan die ambtenaren vertoon?

— Dan zullen ze u waarschijnlijk even medelijdend aanzien en u toevoegen, dat ge dan wat beter op uw eigen persoon had moeten passen en dat hun papieren heel wat meer betrouwbaar zijn, dan uw mondelinge verklaring. Intussen, zou ik mij dat alles maar niet heel erg aantrekken, gij leeft en gij verkeert gelukkig, niet in de toestand van «Het levende Lijk» van Tolstroi. Het zal denkelijk zeer lang duren, maar tenslotte zal men toch wel genoodzaakt zijn de feiten te erkennen en u weer in al uw rechten van staatsburger herstellen.

Wallace was op Raffles toegetreden, legde hem beide handen op de schouders en sprak:

— Gij zijt een buitengewoon man en ik bewonder u in hoge mate. O, ik weet zeer goed wie gij zijt en ik weet ook, dat ik eigenlijk verplicht zou zijn, volgens de geldende moraal, mij hooghartig van u af te wenden, maar gij hebt mij het leven gered en al hadt gij dat niet gedaan, ik geloof toch dat mijn bewondering voor u even groot zou zijn. Mag ik weten wie deze heer is?

— Mijn beste, en naar alle waarschijnlijkheid op een na mijn enige vriend, antwoordde Raffles.

— Ik begrijp u, gij wilt liever geen namen noemen, hernam Wallace. Ik mag niet verder aandringen. Maar wat denkt gij er van, als ik u voorstel deze onaangename plek te verlaten. Wij babelen hier, alsof wij ons in een gezellig hoekje van de club bevinden. Ik ben hier wel eens meer geweest, maar dan was het om oude bloedverwanten te helpen begraven. En in die hoedanigheid heb ik er ook niets op tegen hier te vertoeven, maar zoals de zaken nu staan, verlang ik niets liever dan hier spoedig weg te gaan.

— Ik ben het volkomen met u eens; deze plek is weinig geschikt voor dergelijke gesprekken, hernam Raffles ernstig. Laten wij vertrekken, maar bedenken vooral, dat gij mij thans groot nadeel kunt berokkenen. Wanneer wij langs de hoofduitgang vertrekken, dan moeten wij door het hek en dat moet de opzichter openen. Wij zullen als lijkenschenners terecht moeten staan, mijn naam zal worden genoemd...

— Van dat alles behoeft gij niets te vrezen, hernam Wallace rustig. Wij zullen eenvoudig over een muur klimmen en het hek laten voor wat het is.

— Iets dergelijks had ik u willen voorstellen en ik zeg u dank, zei Raffles eenvoudig.

De drie mannen klommen nu haastig de trap naar de kapel op en verlieten die door de deur, welke Raffles zorgvuldig weer sloot.

Een ogenblik greep de nachtlucht Wallace dermate aan, dat hij duizelde, maar hij had zich spoedig hersteld en kon ter weerszijden gesteund door zijn redders, de voet van de lage muur bereiken.

Het kostte enige moeite hem er overeen te helpen, maar het gelukte toch en hijgend stond Wallace aan de andere kant van de muur, waartegen hij met de hand steunde, bleek en nog zeer ontdaan, ofschoon het hem zeker niet aan persoonlijke moed ontbrak en zei:

— Het is de vreemdste gewaarwording, die ik mij kan denken. Dood te zijn geweest, en hoe weinig het had gescheeld, of ik was het gebleven. Als gij eens niet in het huis van die wraak-

zuchtige chimpansé waart ingebroken, dan hadt gij u onmogelijk van die vloeistof kunnen meester maken, gij zoudt de samenstelling niet hebben gevonden en dus ook niet het tegengif. Ik weet wel dat een man als Raffles de hulp van vrienden, als ik ben, niet behoeft, maar als ik u ooit van dienst zou kunnen zijn...

— Ja, antwoordde Raffles grimmig. In Stockholm en in Parijs zijn nog een aantal mensen aan de gele dood ten offer gevallen. Wij zullen doen wat wij kunnen, om daar een einde aan te maken en daartoe moeten wij eerst Byrne en diens vrouw opsporen.

Wallace had zich hoog opgericht en zijn stem trilde van woede en opwindning, maar ook vol liefde en verlangen, toen hij fluisterde:

— Ik vergezel u naar Parijs.

— En de ledige lijkst? vroeg Brand langs zijn neus.

— De lijkst? herhaalde Wallace, terwijl hij zich achter het oor krabde, wel, ik hoop dat zij nog lange tijd op mij zal moeten wachten. Ik denk dat ik niet beter kan doen, dan een hoffelijk briefje schrijven aan de ambtenaar van de Burgerlijke Stand, ongeveer van deze inhoud: « Hooggeachte heer, Hierbij heb ik de eer en het voorrecht u mede te delen, dat ik mijn doodkist verlaten heb. Ik ben namelijk niet dood. Mijn overlijden berust op een betreurenswaardig misverstand. Nadere bijzonderheden volgen spoedig ». En dan de ondertekening. En ik zou wel eens willen zien, of zelfs een ambtenaar van de Burgerlijke Stand aan de echtheid van mijn handtekening zou kunnen twifelen. En nu klinkt het misschien een weinig voortvarend, mijnheer Raffles, maar ik zou u gaarne willen verzoeken mij ten spoedigste naar een goed restaurant te brengen. Want het moet mij van het hart, dat ik uitgehongerd ben. Dat is ook waarlijk geen wonder, na twee weken te hebben gevestigd.

— Wij zullen met uw goedvinden, een

taxi aanroepen, en een restaurant opzoeken, dat op vrij verre afstand van de City is gelegen, zei Raffles. Het is zeker niet nodig om thans uw vrienden een doodschrik op het lijf te jagen, door plotseling onder hen te verschijnen en u zelf te onthalen op een smakelijke biefstuk.

— Gij zult mij toch in dit eigenaardig gewaad niet in een auto laten stappen?

— Dat had ik zowaar bijna vergeten, riep Raffles uit. Hier in dit koffertje heb ik een paar kledingstukken zo zeker was ik van mijn zaak.

En terwijl hij dit zei, wierp hij een schuin oogje naar Brand, die hem schuldbevestigend aanzag, om daarop te vervolgen:

— Trek die kledingstukken gauw aan. Begeef u dadelijk naar uw eigen woning, waar gij vroeg of laat toch moet terugkomen, pak een valies en ga dan zo spoedig mogelijk naar het Victoria-Station. Over anderhalf uur vertrekt een trein naar Dover, die aansluiting heeft met de nachtboot. Wij zullen u op het perron terugzien. Waarschijnlijk zullen wij er dan wel een beetje anders uitzien, maar, ik zal u wel een herkenningswoord noemen. Wat dunkt u, bij voorbeeld van « Scarophaag »?

— Een woord, dat zich voortreffelijk bij de toestand aansluit, zei Wallace glimlachend. Ik neem uw voorstel van harte aan, en gij kunt er op rekenen mij op het perron aan te treffen. Ik heb geen ogenblik rust meer, voor ik zekerheid heb aangaande het lot van mijn arme Grace. Er schiet dan wel geen tijd over om mijn honger te stillen, maar in de trein is een restauratiewagen.

Hij had onder het spreken snel een jas en broek aangetrokken, de mullen aangedaan en de pet opgezet, welke Brand hem toestak en een ogenblik later werd hij in een taxi gezet, die aanstonds met hem wegreed.

HOOFDSTUK VIII

HET EINDE ENER VERSCHRIKKING

De drie reizigers troffen een halve coupé voor zich alleen.

Zij konden dus rustig praten, zonder te worden gestoord en daarvan maakten zij dan ook, zodra de trein Victoria-Station verlaten had, een goed gebruik.

Vooraf Wallace scheen zijn schade te willen inhalen.

Hij bleek een vrolijke, opgewekte jongeman te zijn, misschien wat al te optimistisch, allesbehalve «degelijk», maar klaarblijkelijk bezielde met oprechte liefde voor haar, die de vrouw van een ander was geworden.

En hij deed aanstonds het verhaal van hun liefde, kort en onopgesmukt.

Hij had Grace Parker reeds als klein meisje gekend en als jongen van vijftien jaren haar het hof gemaakt.

En toen hij een jongeling was geworden en zij beiden niets anders geloofden, dan dat zij elkander eens zouden toebehoren, dreef het leven hem uit zijn vaderland.

Maar Wallace had haar spoedig terug gezien, begeerlijker dan ooit en wat onvermijdelijk was, geschiedde al spoedig.

Nog pas weinige weken geleden, had de jonge vrouw, wier leven een hel geworden was, het vaste besluit genomen, zich van haar man te laten scheiden, of indien de wet dit niet toestond, eenvoudig te vluchten.

Want Byrne sloeg haar niet, hij gebruikte geen ruwe taal, maar hij martelde haar langzaam dood, door zijn gehele optreden, door zijn stekelige opmerkingen en door zijn bijtende spot.

Daarbij was hij jaloers als een tijger en Wallace kon nu ook zeer goed begrijpen, toen Raffles hem van de ontdekking van vier of vijf minnebrieven in de schrijftafel van Byrne had gesproken, hoe zich een hevige woede van de oude zonderling had meester gemaakt en hij op wraak had gezonnen.

— Maar er schijnt toch iets in zijn middeltje te zijn dat niet deugt, zo be-

sloot hij triomfantelijk, nietwaar mijnheer, anders zou het immers onmogelijk geweest zijn, mij weer tot het leven terug te roepen.

— Het middel was goed, zolang het alleen in zijn bezit was en niemand de samenstelling kende, zodat er ook geen tegenmiddel voor kon worden vervaardigd, antwoordde Raffles ernstig.

— Wat was het?

— Dat kan ik een leek moeilijk in enkele woorden en ook niet in veel uitleggen, antwoordde Raffles glimlachend. Laat het u voldoende zijn, dat er een afkooksel in voorkwam van een sterk geurende plant, die in slechts weinige streken van Afrika groeit en die zo giftig is, dat de inademing van haar bloemen alleen al de dood kan brengen. Een druppel, in een der aderen gebracht, is voldoende, om weinige minuten later plotseling het bloed te laten stremmen tot een dikke massa en de spieren zo hard als hout te maken. De gele verkleuring moet waarschijnlijk worden toegeschreven aan het plantenextract, waarvan ik zoëven sprak. Ik acht het een groot geluk, dat ik toevallig juist die studie heb gemaakt van talrijke Indische en Afrikaanse plantengiften en ook van helende kruiden, die haar uitwerking opheffen.

— Gij hebt zoëven gesproken van andere mensen, die op dezelfde vreselijke wijze het slachtoffer van die Byrne zijn geworden. Geloofst gij, dat zij te redden zijn?

— Dat moet ik, helaas, betwijfelen, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Gij zijt gezond, jong en sterk, in uw lichaam werd de gewenste reactie teweeg gebracht en uw snelstromend bloed hervond spoedig zijn oorspronkelijke samenstelling. Maar kinderen, zo goed als oude lieden, mensen met een zwak hart en vaatgebreken, die allen zullen wel niet te redden zijn. Ik heb intussen, zoals mijn plicht was, onmiddellijk telegrafisch aan de burgemeester van Stock-

holm, zowel als aan de Prefect van Parijs, de samenstelling van het dodelijke vocht en van het tegengift doen toekomen. Het kan nog vannacht op de ongelukkigen beproefd worden en, misschien kunnen wij morgenochtend het resultaat reeds weten. En nu zou ik u de raad willen geven te trachten een weinig te slapen, want ondanks uw krachtig gestel zijt gij nog niet geheel en al de oude.

— Maar, mijn waarde heer Raffles, ik heb veertien etmalen aaneen geslapen, protesteerde Wallace.

— Dat was geen verkwikkende slaap, dat was een toestand van lethargie, waarbij alle levensfuncties waren opgeheven, hernam Raffles. En voor ik het vergeet, gij zult mij een groot genoege doen mijn naam niet meer te noemen. Ik ben u erkentelijk, dat gij persoonlijk geen wrok jegens mij koestert...

— Geen wrok jegens u koester? herhaalde Wallace verontwaardigd. Moet ik u nog eens zeggen, dat gij niets van mij kunt eisen of ik zou het inwilligen?

— Laat het dan zo zijn, antwoordde Raffles glimlachend. Maar anderen, die ik niet uit de dood heb mogen opwekken, denken er waarschijnlijk anders over. Ik behoef er geen geheim van te maken, dat men mij niet alleen in Londen, maar ook te Parijs ijverig zoekt. Reeds jaren! Gij hebt een tamelijk luide stem en het noemen van mijn naam daarginds, zou mij in grote moeilijkheden kunnen brengen.

— Mijn vriend bedient zich daar van een euphemistische uitdrukking, zei Brand ernstig. Het noemen van zijn naam zou voldoende zijn, hem vele jaren achter de tralies te brengen. Het staat niet aan mij, mijnheer Wallace, om tegenover een vreemde de lof van mijn vriend Raffles te verkondigen, maar indien dit geschiedde, indien hij gevangen genomen zou worden dan zouden duizenden ongelukkigen en verdrukten te Londen tot de ondergang gedoemd zijn en u vervloeken.

Het vrolijke gelaat van Wallace had plotseling een ernstige uitdrukking ge-

kregen en hij stak Brand de hand toe met de woorden:

— Als zijn naam nog één enkele maal over mijn lippen komt, dan moogt gij mijn tong uitrukken en nu geloof ik maar, dat ik uw raad zal opvolgen en een uiltje knappen. Ik voel mij inderdaad een weinig slaperig, wat vreemd genoeg is na al die rust.

De man moest krankzinnig zijn, dat leed geen twijfel, na hetgeen hij in Stockholm en nu weer te Parijs had uitgericht en Grace Byrne stond dus bloot aan het grootste gevaar.

Wie weet wat die waanzinnige haar nog zou aandoen, wanneer zijn geest nog helder genoeg was om uit de dagbladen te kunnen lezen, dat Wallace als het ware uit de dood was verzezen en dat zijn wraak dus was mislukt.

Want weliswaar had Raffles de jonge man juist om die redenen vooralsnog geheimhouding op het hart gedrukt, maar hij had niet vooruit kunnen weten, dat een oude bediende, die zeer veel van de jongeman gehouden had, in diens woning was achtergebleven en bijna een beroerte gekregen had van blijde schrik toen hij zo eensklaps zijn meester, die hij een paar weken te voren, onder tranen had helpen begraven, in het holst van de nacht voor hem stond.

Wel had de oude Henry beloofd te zullen zwijgen, maar wie kon daarop rekenen?

Het was dus zaak, te trachten, zo spoedig mogelijk het verblijf van Byrne te ontdekken, vóór hij nog meer onheil kon stichten.

Hoe nodig dit was, bleek hun de volgende ochtend te Calais, waar zij de ochtendbladen dadelijk lazen.

Want reeds had de telegraaf het bericht overgebracht van de wonderlijke ontdekking van het tegengift en van de pogingen, die daarmede in het werk waren gesteld, degenen, die aan de gele dood gestorven waren, weer tot het leven terug te brengen.

Te Stockholm was men daarin bij vier personen geslaagd, te Parijs bij slechts drie. En de overigen moesten als onherroepelijk verloren worden beschouwd. Zij waren te oud of te jong,

dan dat hun aderen op de injectie konden reageren of wel hun hart was te zwak, tengevolge van misbruik van nicotine, alcohol of wegens een andere oorzaak.

Toen Raffles dit las, begreep hij, dat er snel gehandeld moest worden, want het percentage slachtoffers was veel te groot.

In de trein van Calais naar Parijs lazen de drie reizigers alles wat zij maar over die zaak konden vinden en daarna maakten zij glimlachend hun opmerkingen over de talrijke dwaze commentaren, die er aan de telegrafische opgaven van de samenstelling van het tegengift door een onbekende te Londen werden vastgeknoopt.

— Het raakt kant noch wal, riep Wallace tenslotte in vertwijfeling uit.

— Waaruit gij kunt zien, waarde heer dat mijn leven niet steeds over rozen gaat, zei Raffles met een flauwe glimlach. Want niets werkt zo ontzenuwend als die onnozele babbelpaatjes over je handelingen en over je persoon. Laten wij liever tot de feiten komen. Ik vermoed dat Byrne dit ook wel zal lezen, en dan moet zijn woede geen grenzen kennen. Al zou hij alleen maar vermoeden, dat gij gered zoudt zijn, dan zou dat noodlottig kunnen zijn voor zijn jonge vrouw.

Wallace verbleekte en riep:

— Ik durf niet aan die mogelijkheid denken. Als wij toch maar wisten, waar de krankzinnige zich ophoudt. Het is mij onbegrijpelijk, dat de Parijse politie er nog niet in geslaagd is, zijn verblijf op te sporen.

— Dat is toch niet zo verwonderlijk, meende Brand. Ik weet dat Byrne voortreffelijk Frans spreekt, want hij heeft vroeger vele jaren achtereen in Frankrijk gewoond, zodat zijn accent, hem niet spoedig zal verraden. Hij was trouwens nooit zeer spraakzaam. Verder vertoont hij zich zeker met opzet zo weinig mogelijk buitenshuis, alleen dan om zijn krankzinnige aanslagen te plegen.

Ik verzeker u, mijnheer Wallace, dat wij geen seconde verloren zullen laten gaan. Luister naar het plan, dat mijn

vriend Burns en ik beraamd hebben. Wij willen dadelijk na onze aankomst naar het hoofdbureau van politie gaan en daar zullen mijn vriend en ik ons uitgeven voor Engelse detectives.

— En ik? vroeg Wallace.

— Gij zult zijn, wie gij werkelijk zijt.

— Maar dan wordt het onmiddellijk bekend, dat ik slechts schijndood was riep Wallace uit.

— Dat doet er op het ogenblik maar weinig toe, hernam Raffles, wij kunnen echter de politie verzoeken, voorlopig niet te reppen over uw wederopstanding. Zij moet zelve begrijpen, dat hierdoor Grace Parker het allergrootste gevaar zou lopen.

— En denkt gij dat de politie ons zal helpen?

— Daaraan valt geen ogenblik te twifelen. Het gaat hier immers om de naam van de Parijse veiligheidsdienst. Ik zal mijn hulp aanbieden, die men gaarne zal aanvaarden, juist omdat wij allen uit Londen komen, en op haar beurt zal de politie mij mededelen, wat zij ontdekt heeft. Wanneer zij mij zegt, waar zij reeds gezocht heeft, dan kunnen wij ons heel wat tijd en moeite besparen. Wat denkt u van dat plan?

— Ik vind het uitmuntend, riep Wallace opgewonden uit. Ik wilde, dat wij reeds daarginds waren. Kunt gij u mijn toestand indenken?

— Geloof dat zeker, riep Brand, terwijl hij de hand van de jongeman greep en die krachtig drukte. Wij begrijpen maar al te goed, wat er thans in u moet omgaan en toch moet gij trachten kalm te zijn, want alleen met een koel hoofd zullen wij iets kunnen bereiken.

Het was ongeveer elf uur in de voormiddag toen de trein uit Calais eindelijk stilstond onder de reusachtige overkapping van het Noorderstation.

De drie mannen begaven zich vlug naar de uitgang en namen een taxi, waarmede zij zich naar het Hoofdbureau van Politie lieten brengen.

Zij werden onmiddellijk bij de hoofdcommissaris toegelaten, die ten zeerste verbaasd en onthutst was, toen hij vernam wie Robert Wallace eigenlijk was.

En Wallace zelf had gelegenheid te over zich in zijn binnenste te verwonderen over de merkwaardige talenten van John Raffles, die zijn rol vervulde, alsof hij reeds jarenlang het beroep van detective had uitgeoefend.

Hij vertoonde een penning, waarvan Wallace natuurlijk wist, dat deze vals moest zijn, met een zekerheid en effen gezicht, die voor Wallace een openbaring waren en hem onthulden, hoe het mogelijk was, dat de gentleman-inbreker zich zo lang had weten te onttrekken aan de nasporingen der politie.

Hij geleeek ook volstrekt niet op de man, die hem weer tot het leven had geroepen en als Raffles de avond te voren op het station het herkenningwoord niet had gezegd, dan zou hij in hem nooit zijn redder gezien hebben.

De hoofdcommissaris zegde onmiddellijk alle mogelijke hulp toe en hij moest beginnen met de troosteloze verklaring, dat de politie tot dusver nog geen enkel spoor had kunnen vinden.

Het ging als met de beruchte inktwerpers en haarafsnijders, die ook maandenlang hun zonderlinge praktijken uitvoerden, zonder te worden gesnapt.

Misschien hield de man zich buiten Parijs schuil, maar waarschijnlijker nog hield hij zich op in een van de talrijke volksbuurten in het Oosten van de Franse hoofdstad.

Eerst gisteren was er voor het eerst een portret van hem gepubliceerd, maar dat was er een van bijna twintig jaren terug en toen Raffles het zag, begreep hij wel, dat de politie daaraan al heel weinig had; het was de foto van een man met een puntbaard en een dikke knevel, met tamelijk weelderig hoofdhaar en zonder bril.

Hij geleeek in niets op de Byrne van tegenwoordig.

De drie mannen verlieten dus het politiebureau met slechts weinig hoop in het hart, maar nadat zij een stevige lunch hadden gebruikt, togen zij onmiddellijk aan het werk.

Zij begaven zich allereerst naar een hotel en toen gingen Raffles en Brand ieder afzonderlijk een onderzoek in-

stellen, de eerste in de buurt van La-Vilette, de tweede in de wijk van Veaugirard, beide volksbuurten met een zeer talrijke bevolking.

Wallace kon helaas weinig uitrichten, want hij kende Parijs slechts oppervlakkig, en daarenboven was zijn kennis van de Franse taal beperkt tot het allernoodzakelijkste.

Hij wist er van wat hij op school had geleerd en meer niet.

De drie mannen vonden elkaar terug in het café de la Paix, bij de Opera, waar zij zouden lunchen.

Noch Raffles, noch Brand hadden ook maar het geringste spoor kunnen ontdekken.

Des namiddags besloten zij, met een der omnibussen, die van de Opera naar de Bastille rijden, zich nogmaals naar een der volksbuurten te begeven, om met onvermoeide ijver hun onderzoek voort te zetten.

Zij rekenden af met de kellner, verlieten het welbekende restaurant, begaven zich naar de stopplaats der omnibussen en zetten zich neer in het binnenste van een dier reusachtige vervoermiddelen, die ongetwijfeld sneller rijden dan de ouderwetse omnibussen met hun bespanningen van drie paarden, maar lang niet zo schilderachtig zijn.

Uit gewoonte bekeek Raffles dadelijk een voor een de gezichten van zijn medepassagiers.

En bijna onmiddellijk viel zijn aandacht op een kleine man met vuurrood haar en een warrige, rode baard, die in een der hoeken schuin tegenover hem zat.

De ogen van die man waren met een starre uitdrukking gericht op degene, die naast Raffles zat en dat was Robert Wallace.

Raffles voelde, hoe eensklaps de arm van de jongeman heftig begon te beven.

Hijzelf had ook de kleine medepassagier opgemerkt en keek hem met open mond aan, nog volstrekt niet zeker van zijn zaak, ofschoon hij bijna vast wist, dat die man... dat die ogen... die verschrikkelijke ogen, die hem zo woest aanzagen...

Ook Raffles bleef naar de kleine reiziger kijken, hoe dat gelaat er moest uitzien zonder rode baard, zonder rood hoofdhaar.

En toen wist hij het ook, die man schuin tegenover hem was Philip Byrne.

Op dat ogenblik stopte de bus.

Raffles zag, dat de roodharige opstond met het schuim om de lippen, zich nauwelijks kunnende beheersen, en met een zo duivelse uitdrukking van wraak in de ogen, dat hij meer dan ooit geleek op een woedende chimpansee.

Hij had de hand in de zak gestoken en begaf zich naar de uitgang, zonder zich blijkbaar nog om Wallace te bekommeren.

Maar toen hij Raffles voorbijging, greep deze hem bij de arm vast, juist toen Byrne, want dat hij het was, behoeft niet meer betwijfeld te worden, zijn hand weer te voorschijn haalde.

Tussen de vingers hield hij een klein, puntig voorwerp.

En nog terwijl Raffles hem bleef vasthouden en Byrne hem met een valse blik aankeek, klonk er ergens in de grote bus een gil en aller ogen wendden zich naar een meisje, nauwelijks twaalf jaar oud, dat onbewegelijk in een hoek zat, verstijfd, geel als saffraan...

Onwillekeurig was de greep van Raffles een weinig losser geworden, daar ook hij plotseling getroffen werd door het gezicht van het ongelukkige kind. Met een schelle lach rukte Byrne zich los en wipte met een lenige sprong uit de omnibus, op gevaar af onder een snel voorbijrijdende auto te geraken.

Onmiddellijk sprongen Raffles, Brand en Wallace hem na, gevolgd door een drietal heren.

Er ontstond een woeste jacht. Met een vlugheid en een behendigheid, die voor zijn leeftijd verwonderlijk mocht heten, rende Byrne tussen een menigte voertuigen door, tot hij het trottoir bereikt had en snelde voort als een haas, terwijl nu en dan zijn waanzinnige lach klonk.

Maar de achtervolgers verloren geen duim breed gronds.

Wallace liep zo hard als hij nog nimmer gelopen had, met Brand en Raffles aan zijn zijde.

Een paar motoragenten, in allerijl op de hoogte gesteld, lieten hun rijwiel keren en namen deel aan de achtervolging.

Maar het leek wel of Byrne vleugelen had.

Hij rende met onverminderde vaart verder, wierp voorbijgangers, die hem trachtten tegen te houden, met ongehooflijke kracht terzijde, sloeg een zijstraat in en bereikte de Seinekade.

Maar de achtervolgers begonnen nu snel terrein te winnen, want het was duidelijk, dat Byrne uitgeput begon te raken.

De straat liep uit op de Pont Nationale, een der fraaiste en hoogste van de talrijke bruggen, die over de Seine zijn geslagen.

Midden op de brug hield hij een ogenblik hijgend in...

Hij keek achter zich, met zijn bloed belopen ogen en zag dat zijn achtervolgers op nauwelijks tien meter achter hem waren.

En voor hem zag hij een groot aantal mannen, die blijkbaar reeds begrepen wat er gaande was, en hem de weg versperden.

Toen, met een verschrikkelijke kreet, die ver over het water klonk, sprong de krankzinnige op de brede, stenen balustrade en stak zich met een snelle beweging, het injectie spuitje, dat hij niet had losgelaten, in de linkerpols.

Nog éénmaal klonk zijn waanzinnige lach en juist toen Wallace hem wilde grijpen, liet hij zich voorover vallen en plonsde in het groene Seine-water, dat hoog opspatte...

Toen men hem tien minuten later eindelijk had kunnen opdreggen, was hij reeds volkomen verstijfd; gelaat en handen waren geel.

En hij was zo afzichtelijk met zijn klein, verwrongen lichaam, met een afschuwelijke uitdrukking in zijn met bloed belopen ogen, dat enige vrouwen, die er bij waren gekomen, van ontzetting van hun stokje gingen.

Er werd onmiddellijk een foto genomen van Byrne, zoals hij was, met rode pruik en baard, nadat men die had laten drogen.

En nog diezelfde avond verscheen de foto met een volledig signalement en een beschrijving van zijn kleren in alle dagbladen van Parijs.

Dat geschiedde nog drie dagen achtereen en in de avond van de derde dag, toen men begon te vrezzen voor de verstandelijke vermogens van Wallace, kwam er eindelijk op het Hoofdbureau van Politie zich een man aanmelden, die niet geheel normaal scheen te zijn en die een wijdliepig verhaal deed van een huurder, die hij sedert enige dagen had gehuisvest in een klein huis, even buiten de poorten van de stad, bij Mudon.

Hij geloofde wel, dat zijn huurder heel veel geelk op het portret, dat hij bij toeval had gezien in een krant, toen hij bij hoge uitzondering, een glas bier was gaan drinken in een klein café in zijn buurt.

Met liet de man nauwelijks uitspreken; onmiddellijk vertrok een grote overvalwagen met twee agenten, een rechercheur, Raffles, Brand en Wallace naar het aangewezen adres.

Op de zolderverdieping, in een bijna

volkomen duister vertrek, waarvan het raam met stevige luiken en ijzeren balken was afgesloten en waarvan de sterke deur van twee zware grendels voorzien was, vond men de ongelukkige Grace Parker, half verhongerd, bijna buiten bewustzijn. Een ogenblik vreesde men werkelijk voor haar leven, toen zij de doodgewaande Robert Wallace eensklaps op zich zag toesnellen.

De ongelukkige was al die tijd gevangen gehouden door haar waanzinnige echtgenoot, zoals later bleek.

Zij moest een volle maand doorbrengen in een der ziekenhuizen van Parijs en al die tijd verliet Wallace de stad niet, maar sloeg er zijn tenten op, om steeds in de buurt van zijn geliefde minnares te zijn.

Maar eindelijk, na een maand van onzekerheid, trad beterschap in en de zonging op over het leven van die twee mensen, die zoveel hadden moeten lijden, alvorens zij elkaar voor goed konden toebehoren.

Wat Raffles betreft, hij achtte zijn taak reeds lang van tevoren afgedaan en keerde met Brand naar Londen terug, om voor goed uit het leven van Robert Wallace te verdwijnen...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

EEN ZONDERLINGE ROOF

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Musketiërs in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266